

KRAJEM svatého ANTONÍNKA

Cena 20 Kč

ČASOPIS OSTROŽSKA A HORŇÁCKA

LEDEN - ÚNOR 2011

VELKÁ NAD VELIČKOU • UHERSKÝ OSTROH • BLATNICE POD SVATÝM ANTONÍNEM • HLUK
BLATNIČKA • BORŠICE U BLATNICE • OSTROŽSKÁ LHOTA • OSTROŽSKÁ NOVÁ VES
HRUBÁ VRBKA • MALÁ VRBKA • JAVORNÍK • KUŽELOV • SUCHOV • LIPOV • LOUKA • NOVÁ LHOTA

19

Jasenska z Blatničky při předvánočním koledování, kdy menší i větší děti obcházely místní sál jako při skutečném koledování.

Zpívání u Panenky Marie v podání Lipovjanu, na který se přišlo podívat i přes mrazivé počasí hodně lidí. FOTO: René Slezák

Hlucké tetičky před Novoročním koledováním.

Živý betlém v Ostrožské Nové Vsi. FOTO: Miroslav Pavlas

Malá schola v Ostrožské Nové Vsi.

FOTO: Miroslav Pavlas

Vážení čtenáři,
co nejsrdečněji vás vítám při čtení dalšího čísla našeho časopisu, v jehož úvodu bych vám chtěl oznámit jednu novinku. Starostové mikroregionu Ostrožsko, který je vydavatelem časopisu, se rozhodli pro změnu, a proto novou šéfredaktorkou časopisu je Lenka Fojtíková z Blatnice pod Svatým Antonínkem.

Lenka je velmi pracovitá a známá novinářka s blízkým vztahem k našemu kraji. Myslím, že právě ona je schopná udržet úroveň a „duch“ časopisu. Já se budu snažit do časopisu nadále přispívat, už to ale nebude zdaleka v takové míře jako v dosavadních devatenácti číslech. Pokud chcete, můžete se setkávat s mými články, fotkami i video reportážemi na mém webu www.slovackoDNES.cz.

Jsem šťastný z toho, jak blízký vztah jste si vy, čtenáři, k časopisu vytvořili. Dnes se mi zdá skoro neuvěřitelné, s jakou nedůvěrou prodejci k prvním číslům časopisu přistupovali, někteří jej vůbec nechťeli! A dnes sami volají a berou si i víc než sto kusů.

I když se neloučím, rád bych za dosavadní práci velmi poděkoval všem, kteří na časopise pracovali, velmi děkuji prodejcům a samozřejmě také vám, čtenářům. Pro mě osobně to je stále nesmírně radostná práce. Snad má tato práce i tento časopis pro náš region nějaký užitek.

Radek Bartoníček

Časopis Krajem svatého Antonínka bude rád publikovat příspěvky svých čtenářů. Posílejte nám prosím texty či fotky z dění v našem regionu, rádi otiskneme i pozvánky a další zprávy. Pište na mailovou adresu mikroregion@ostrozsko.cz nebo na adresu Mikroregion Ostrožsko, Uherský Ostroh, 687 24. Děkujeme !!!

BLATNICE POD SV. ANTON.
10 - Dětský folklorní soubor slavil pět let

ANTONÍNEK
12, 13 - Podívejte se, jak Antonínek žije i v zimě

LOUKA
14 - Jaké byly myslivecké hony na zajíce

HLUK
16 - Učitelé i žáci slavili osmdesát let školy

VELKÁ NAD VELIČKOU
18 - Portrét známé lidové vyšívačky Evy Minksové

UH. OSTROH
20 - Povídání s Jiřím Jilíkem a Františkem Pavlicou

OSTROŽSKÁ NOVÁ VES
21 - O velkém přátelství několika žen, které paličkují

LOUKA
23 - Jaké byly předvánoční dny v malé škole v Louce

VELKÁ NAD VELIČKOU
27 - Velká má výborné mladé házenkářky

UH. OSTROH
28 - Ostrožané poprvé vytvořili juniorku hokejistů

OSTROŽSKÁ LHOTA
29 - Byli jsme se podívat na jednom z posledních draní peří

PŘÍLOHA MAS
33 až 38 - Několik novinek z dění v místní akční skupině

Krajem svatého Antonínka, regionální periodikum, povoleno Ministerstvem kultury ČR pod č. MK ČR E 18131, vydává Mikroregion Ostrožsko, Uh. Ostroh, PSČ 687 24

Redakce: Lenka Fojtíková, Antonín Vrba, Stanislav Dufka

Jazyková úprava: Mgr. Zdeňka Pokorná

e-mail: mikroregion@ostrozsko.cz, www.ostrozsko.cz, cena výtisku 20 Kč.

Design, grafické zpracování: Vladimír Šopík, lvprint@lvprint.cz, 777 750 159

Tisk: LV print, Uherské Hradiště, www.lvprint.cz, tel.: 572 556 225

Foto na titulní straně: Novoroční koledování v Hluku (FOTO: Radek Bartoníček)

Uzávěrka pro posílání příspěvků do dalšího čísla: 15. únor 2011

„Chci, aby za mnou byla vidět práce“

Novým předsedou správní rady Mikroregionu Ostrožsko je Stanislav Tureček

Nový předseda správní rady Mikroregionu Ostrožsko Stanislav Tureček mě přivítal ve své kanceláři Obecního úřadu v Ostrožské Nové Vsi, kde kraluje letos už třináctým rokem. Celý stůl pokrývaly pečlivě naskládané papíry nejrůznějších zpráv a dokumentů, které čekaly na vyřízení.

V roce 2001 jste byl u zrodu mikroregionu. Když se dnes po deseti letech ohlédnete zpět, co vidíte jako největší pozitivum jeho vzniku?

Mikroregion jsme založili hlavně kvůli tomu, že větší obce jako je Uherský Ostroh, Ostrožská Nová Ves, Blatnice či Hluk měly problém získat dotační tituly přes Program obnovy venkova. Sdružení více obcí má větší váhu, kdy lze pro společné programy snadněji získat dotace. Kvůli tomu jsme se také dali dohromady. Je to sdružení, které by mělo pomoci rozvoji celého mikroregionu jak na společenském, tak i kulturním a hospodářském poli. Společně sháníme peníze a zjišťujeme, kde a za jakých podmínek je možné získávat prostředky.

Můžete připomenout některé hlavní akce, které se podařilo v mikroregionu udělat?

Začali jsme budováním cyklostezky mezi Uherským Ostrohem a Novou Vsí. Poté jsme pokračovali na Kunovice a ještě později mezi Hlukem a Ostrožskou Lhotou. Dělal se výsadba zeleně a odpočívadla na cyklostezkách. Dále jsme kromě Blatničky zavedli do všech obcí internet. V té době tady nebylo žádné pokrytí, takže si myslím, že to byla velmi dobrá věc. Jakmile skončí období udržitelného projektu, je možné peníze, které se z toho získají, použít na podporu a rozjezd dal-

ších aktivit. Vždycky je to o tom, abychom pro všechny obce našli nějakou společnou věc, kterou bychom mohli rozjet. Nyní chystáme projekt, který by měl řešit bezdrátové rozhlasové v obcích.

Jaká je spolupráce v rámci mikroregionu s okolními obcemi?

Myslím si, že je to úplně bez problémů, známe se už roky a větší starostů pochopila, že si při společných setkáních předáváme poznatky. Snažíme se vždy společně najít projekty, které by byly pro celý mikroregion přínosem. To nás spojuje. Vzájemně si pomáháme. Myslím si, že máme skvělou spolupráci. Se všemi mám výborné vztahy.

Kdy jste se dozvěděl, že jste byl zvolený předsedou správní rady Mikroregionu Ostrožsko?

Před koncem roku. Měli jsme poslední schůzi a starostové mě na ní zvolili. Byl jsem z toho trochu překvapený.

Proč?

Jsem zvyklý dělat si věci sám. Co si neudělám, to nemám. V obci se domluvíme s místostarostou panem Botkem a každý běháme

kolem toho svého. Proto jsem z toho byl překvapený. Měl jsem obavy, abych zvládal všechny povinnosti v obci a zároveň i věci, které jsou nutné k pokračování velmi dobře a úspěšně rozběhnuté činnosti mikroregionu.

Prozradte nezasvěceným čtenářům, co vlastně funkce předsedy správní rady mikroregionu obnáší.

Předseda by měl činnost mikroregionu určitým způsobem nějak směřovat, abychom šli nadále správným směrem. Doposud to bylo tak, že mně jako starostovi předložili určité připravené věci. Já jsem se pak na základě rozhodnutí zastupitelstva jen vyjádřil, co se nám líbí, či nelíbí. Teď bych ale měl být ten, kdo bude ve spolupráci s manažerkou mikroregionu paní Bujákovou vše připravovat a rozhodovat o tom, kterým směrem se vydáme, do čeho se pustíme. Pro mne bude nejhroší prohrabávat se v nabídce všech programů. Kromě toho ale musím také počítat s určitou reprezentací mikroregionu na různých družebních aktivitách. Nejsem člověk, který je zvyklý vystupovat na veřejnosti. Já jsem zastánce toho, aby za mnou byla

vidět práce a ne slova. Všem aktivitám budu samozřejmě muset věnovat daleko více energie a času.

Dalo by se tedy říct, že vám s novou funkcí přibýly starosti...

To určitě! Proto jsem z toho moc nadšený nebyl. Říkal jsem si ale, že jde o dobrou věc, která se skvěle rozjela a funguje.

V čele obce, a nyní navíc i v mikroregionu, se poji spousta starostí. Máte čas na odpočinek a relax? Jak čerpáte síly do dalších dnů?

Zjistil jsem, že je nutné relaxovat a určitý čas věnovat rodině. Za těch dvanáct let ve funkci starosty se snažím čas rozdělit tak, abych ho nevěnoval jen práci. Co se týká sportu, tak v létě hraji tenis a jezdím na kole. V zimě lyžuji a vlastně také hraji tenis, protože tady máme postavenou halu. V ní je možné zahrát si fotbal i tenis celoročně. Jinak si velice rád posedím u dobrého vínečka. Chodím také do mužského sboru Krasavci, kde si zase s kamarády zazpívám.

Kam jezdíte lyžovat?

Když není moc času, lyžujeme na Filipově. Jinak jsme s partou dříve jezdili na Vrátnou a v poslední době do Alp.

A na kole?

V létě rádi jezdíme do Strážnice a Petrova. Po dědině jezdím ale na kole v zimě i létě. Je to lepší než autem. Má to výhodu, že se mohu s lidmi zastavit a povykládat si. Když jsem do funkce starosty šel, říkal jsem si, že je potřeba, abych tady byl pro všechny lidi. Nezáleží, v jaké je kdo straně a jakého vyznání. Důležité je, jaký je to člověk.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Nečekaná výměna starosty

Starostu v Hrubé Vrbce nakonec dělá právník, který původně nechtěl být starostou

Snad prvně zvoleným starostou v republice, který rezignoval za pár dnů po volbě, byl Martin Tomeš z Hrubé Vrbky na Horňácku. Nezávislý kandidát za KDU-ČSL prý složil funkci kvůli uklidnění situace, která panovala v obci před volbou i po jeho krátkém, několikadenním usednutí do starostovského křesla.

Na schůzi druhého zastupitelstva Hrubé Vrbky došlo k výrazným změnám, které byly výsledkem vyjednávání mezi všemi zvolenými lidmi v obce. „Jednání probíhaly od doby, kdy jsem byl zvolen starostou, poněvadž se situace ještě víc vyhroutil, než byla před volbou. Aby bylo možné sestavit tým zastupitelů, kteří by spolu co nejlépe spolupracovali a řešili problémy ku prospěchu celé obce, tak bylo nalezeno nejprůchodnější řešení. Výsledkem

Právník, bývalý místostarosta Stanislav Prášek (zleva) blahopřál po ustavujícím prvním zastupitelstvu do funkce starosty Martinu Tomšovi. Brzy poté se vše změnilo.

je to, že po mém odstoupení z místa starosty proběhla nová volba,“ sdělil ve svém prohlášení exstarosta Tomeš.

Starostou byl nakonec zvolen kandidát, který získal nejvíce hlasů od voličů, Stanislav Prášek ze Sdružení nezávislých kandidátů - Vrbčané.

Určitou zajímavostí je to, že už na

prvním zasedání zastupitelstva byl navržen na starostu Stanislav Prášek. Tehdy ale výzvu odmítl.

„Nechtěli jsme nechat vypsát druhé volby v obci, tak jsme našli schůdnou cestu. To je důležité,“ prohlásil Miškeřík, veterinář a uznávaná hrubovrbecká folklorní osobnost široko daleko.

Snad je už tato šachová hra s určitými intrikami na radnici ve známé kulturní obci Horňácka dohrána a zastupitelstvo začne v klidu pracovat, tak jak má, společnými silami ku prospěchu obce.

Pozici místostarosty přijal Jiří Miškeřík se Sdružení nez. kandidátů - vzájemné porozumění a tolerance, které obdrželo od voličů nejvíce hlasů.

„Hlavně, že se podařilo najít společnou řeč a nedobrou situaci vyřešit,“ uzavřel už řadový zastupitel Martin Tomeš, který by měl za „vstřícnost a pochopení“ obdržet podle zákona od státu „odstupné“ ve výši dvou měsíčních platů, plus jednoho navrch.

Nový starosta Stanislav Prášek se vyjadřovat k volbě příliš nechtěl, ale nakonec přece jen prohlásil: „Jsem rád, že jsme se dohodli na zvolení nového starosty a místostarosty. Věřím v další spolupráci všech zúčastněných stran a přeji všem zastupitelům obce vše dobré v jejich práci pro obec.“

Text a foto: Antonín Vrba

Pět let činnosti záchranné služby na Horňácku

Od roku 2005 slouží ke spokojenosti obyvatelů Horňácka stanoviště Rychlé záchranné pomoci ZZS Jihomoravského kraje. Přimo v centru regionu poskytla obec Velká nad Veličkou zdravotníkům garáž a další prostory v novém stravovacím pavilonu Masarykovy základní školy.

„Za to, že stanoviště RZP v naší obci máme, jsme nesmírně vděční, protože z toho veselského byl náš region za nepříznivého počasí časově obtížně dostupný, hlavně v zimním období,“ pochvaluje si zřízení velický starosta Jiří Pšurný.

První pokusy o možnost zbudování tohoto stanoviště se datují někdy do roku 2000.

„Tehdejší ředitel Zdravotní záchranné služby Hodonín MUDr. Zdeněk Habarta začal usilovat o to, aby na celém území okresu Hodonín bylo reálné možné zabezpečit požadované dojezdové časy rychlé záchranné pomoci. A právě pro koncové obce Horňácka bylo dosažení patnáctiminutového časového intervalu mnohdy prakticky nemožné. Připravovali jsme tenkrát projekčně stravovací pavilon a právě na výzvu pana ředitele jsme do něj zakomponovali garáž takových rozměrů, aby mohla sloužit pro účely RZP. Se zázemím pro posádku jsme původně počítali v sousedním domě s pečovatelskou službou. Nakonec jsme pro tyto účely poskytli prostory, které měly

sloužit původně jako služební byt,“ vzpomíná na počátky zřizování záchranky Pšurný.

„Vzhledem k tomu, že kvalitní funkce tohoto stanoviště závisí nejen na prostorách a personálním obsazení, ale i na technickém vybavení, byli bychom rádi, kdyby se k nám podařilo v rámci obnovy vozidel pořídit časem i nový sanitní vůz. Ten stávající má najeto už hodně kilometrů, což neprospívá především pacientům při převozu po nerovných komunikacích našeho regionu,“ konstatuje s přáním první muž Velké nad Veličkou, Jiří Pšurný.

Ze statistik výjezdů záchrannářů na Horňácku uvádíme letošní rok. Podle brněnského tiskového mluvčího Radka Turína ze ZZS JmK od ledna do poloviny prosince vyjžděli z Velké na pomoc celkem 647krát. „Ve službě je non-stop jeden vůz rychlé zdravotnické pomoci. Vysílán je krajským operačním střediskem ZZS JmK sídlícím v Brně. Pokud by tým RZP potřeboval asistenci lékaře, je k němu ve většině případů poslán tým RLP z Veselí nad Moravou, Hodonín, či vrtulník LZS. Složení závažnosti případů je od lehkých „škrábanců“ či pohmožděnin až po ty kritické jako je resuscitace, těžká zranění apod. V těch nejvíce závažných je souběžně vyslán také nejbližší tým RLP. Posádku RZP tvoří dvojice složená z řidiče vozu a sestry-záchrannář,“ doplňuje fakta Radek Turín. **Antonín Vrba**

Je dnešní vesnice mrtvá? **Není!**

Prožili jsme několik týdnů od adventu po Tři krále. Jaké byly u nás na Slovácku?

Stáli jsme u okna, když mi ten muž povídal: „Podívejte se z okna na ulici a řekněte mi, kolik lidí na ní uvidíte.“ Pravda, neviděl jsem nikoho, a on tak měl další důkaz pro své tvrzení, že dnešní vesnice je mrtvá. A to ne vesnice někde v Čechách, ale také u nás, na Slovácku.

Je tomu ale tak opravdu? Předcházející názor není nijak ojedinělý, kromě mrtvé vesnice slychám také mínění, že lidé žijící dnes na vesnicích by na nich nejraději žili jako ve městě.

Jistě, vesnice se mění, tak jako se velmi mění styl našeho žití, mladé pohltilo sezení doma u počítačů,

a k počítačům se stále víc tlačí i ti starší. Přesto jsem ale přesvědčený, že vesnice ještě stále žije, což se snažíme maximálně ukazovat každý druhý měsíc také v našem časopisu.

Jen si promítněme například uplynulé týdny a vzpomeňme si, kolik srdečných a krásných setkání jsme mohli zažít od adventu až po Tři krále, kolik nádherných štědrovečerních mší s mnoha lidmi, kteří se na nich podíleli.

Dokud budou žít tradice a lidé, kteří na tyto tradice navazují, nebude vesnice mrtvá. Proto o tradice pečujeme a vzpomínaných lidí si važme. RB

Zapálení první adventní svíce v kostele v Ostrožské Lhotě

FOTO: RB

Obnova manželských slibů na druhý svátek vánoční

FOTO: Lukáš Baroň

Tři králové chodili v našem regionu v sobotu 8. ledna 2011

FOTO: RB

Velmi početný hlucký sbor při zkoušce na štědrovečerní půnoční mši, která bývá i díky sboru pro všechny účastníky mše neobyčejným zážitkem

FOTO: RB

Půnoční štědrovečerní mše

FOTO: Štěpán Mitáček

Potěšující novoroční hlucké setkání

Tak by měl začínat nový rok! V Hluku mají pěknou tradici, v rámci které se všichni příznivci lidové muziky scházejí vždy první neděli v roce v místním kostele sv. Vavřince na Novoročním koledování. Letos takové setkání vyšlo hned na 2. ledna.

Potěšitelný byl pohled na „obecnstvo“ i účinkující. Obecnstvo totiž přišlo ve velkém počtu a kostel zaplnilo. A účinkující? V Hluku je toto novoroční setkání především největším setkáním několika generací Hlučanů, kteří mají blízko k lidové kultuře

a zpívání. K „tetičkám“ a „strýcům“, kteří pečují o takovou kulturu v Hluku už desítky let, přitom stále více přibývají děti. V kostele jich vystoupilo kolem šedesáti! Když k nim připočtete hluckou cimbálovou muziku při základní umělecké škole a ještě další mládež, například hluckou scholu, je takový výsledek pro Hluk velkým příslibem do budoucnosti.

Novoroční hlucké koledování je zároveň i cestováním do minulosti, do života našich pradědů a prababiček. Všichni zpěváci totiž vystupují v krojích, zejména pohled na malé děti v šátcích či

vláčíků bývá pochopitelně dojemný.

Pokud bychom se měli zmínit o programu, tradičně ho začal i končil proslov Otce Jaroslava, po fanfárách hluckých trubačů, vystoupil mužský sbor, dětské soubory Košuláčci, Žarůžek, a Hluboček, ženský soubor Klevetnice a Hlucké tetičky. Hrála cimbálová muzika při ZUŠ a čtveřice „trubačů“, Antonín Huráb, otec a syn Rybníkářové a Milan Svadbík.

Rád bych se rozloučil slovy, kterými se loučila tento druhý lednový den roku 2011 paní Bachanová za Hlucké tetičky:

*„Už zazářila světla svíček,
zazněly zpěvy u jesliček.
Už narodil se Kristus Pán,
snad tiše vstoupil také k vám.
A svou něžnou, dětskou dlaní,
dal jistě vám své pozhěnnání.
Ať provází vás nejen na Vánoce,
Ale také v celém tomto novém roce.“*

Radek Bartoníček

Vánoční koledování na Boží narození

Zatímco v Hluku se scházejí při zpívání na Nový rok, v Ostrožské Lhotě tvoří novou tradici Vánočního koledování Cimbálová muzika Višňa. Lhoťané, kteří se věnují zpívání a muzicírování, se tak scházejí v místním kostele v první svátek vánoční, při akci s názvem Vánoční koledování na Boží narození. V jeho průběhu se představil kromě této muziky také mužský pěvecký sbor, Děvčice z Háječku a děti z Kameňáčku. Diváky i tentokrát potěšily děti, které si pod vedením paní Vladky Radochové připravily vánoční hru „Poslouchejte, křesťané“ od Daniely Feltové. Na příkladu Ostrožské Lhoty se ukazuje, jak je pro jakoukoliv vesnici dobře, když má vlastní cimbálovou muziku. Višňa hrála

v posledních týdnech na domácí půdě hned několikrát, a vždy se postarala o příjemný zážitek. V listopadu například vystupovala s celým souborem Slovákého krúžku Háječek a dětmi z Kameňáčku při oslavě 25 let Háječku, velmi příjemnou atmo-

sféru muzikanti vytvořili také při spontánním hraní v Pastoračním domě P. Šuránka, kam přišlo po vánočním koledování v kostele ještě několik desítek lidí. Kromě Višně, Háječku a malých divadelníků si zaslouží zmínku, a to ne vůbec malou a nevý-

znamnou, děti z Kameňáčku. V posledních týdnech předstoupily před Lhoťany hned několikrát, a bylo na nich vidět, jak velké pokroky dělají. Byla to krásná vystoupení, která potěšila nejedno srdce.

RB

FOTO: Štěpán Mitáček

Venku se pomalu šelilo a ve většině domácností vrcholily přípravy na oslavu Štědrého večera. Do kostela v Boršicích u Blatnice přesto přicházeli dospělí i děti. Přišli na dětskou mši svatou a živý betlém, kterým si připomněli více než dva tisíce let starý biblický příběh. Malý kostelíček byl zaplněný do posledního místa a mnozí lidé museli zůstat stát. Byli mezi nimi nejen místní, ale také věřící až z Nové Lhoty či Blatničky.

„Farníci mne oslovili, abych obnovil odpolední půlnoční mše svaté pro děti a navázal tak na činnost svého předchůdce. S iniciativou živého betlému pak přišla mládež, což jsem samozřejmě s radostí přivítal a rád je podpořil,“ řekl správce farnosti P. Norbert Waclaw Nawrath.

„Nacvičovali jsme necelý měsíc a téměř nikdy jsme se nesešli všichni. Zapojilo se zhruba dvacet lidí ve věku od pěti do šedesáti let. A proč jsme se k tomu odhodlali? Nedovedu si pro Ježíše představit hezčí dárek než si nejrůznější způsoby připomínat nejradostnější okamžik lidské historie, což je jeho narození,“ prozradila autorka scénáře a režisérka živého betlému, studentka Pedagogické školy v Kroměříži, Anna Halíková. Hlavní role Panny Marie a svatého Jo-

sefa ztvárnili Aneta Durčáková a Vojtěch Kramár. Další akci chystají mladí Boršičané na Velikonoce, kdy vystoupí s pásmem Pašije. Už dnes uvažují, že by příští Vánoce mohli připravit muzikál na motivy pohádky Anděl Páně.

Text a foto: Lenka Fojtíková

NOVOVESKÝ ŽIVÝ BETLÉM

Díky několika desítkám Novoveštanů nadále žije mladá tradice živých betlémů v Ostrožské Nové Vsi. I když se nedá srovnávat s nedalekým živým betlémem v Hroznové Lhotě, je dobře, že Novoveštané se takto druhý svátek vánoční scházejí. Průvod, jemuž důstojnost opět dodává v čele pan Galuška na koni, šel o druhém svátku vánočním od mateřské školy ke kostelu, kde jednotlivé soubory zazpívaly a předvedly své pásmo vánočních písní. RB

ze se před začátkem a koncem své návštěvy obřadně uklonily. Někdy jejich mlčenlivost naháněla dětem strach. Často se po jejich návštěvě lidé dohadovali, „kdo to vlastně byl“. V tento výroční den se podle tradice nesmělo přist ani „drápat péří“. Pokud by Uca načapala ženu při těchto činnostech, potrestala by ji tím, že by ji bila „po hánkoch“ (člancích prstů).

Pokusily jsme se dětem v MŠ i v ZŠ význam této tradice přiblížit a vysvětlit. Děti navštěvující folklorní krúžek se za Uce namaskovaly a vyzkoušely si jejich úlohu. Podle ohlasů usuzujeme, že se jim to líbilo a ani jim nevadilo, že jsme při našich občůzkách nenačapaly jedinou ženu, která by drala peří či předla... Doufáme, že se tato tradice takto opět dostane do povědomí v našich obcích.

Děkujeme ochotným rodičům za zapůjčení prostěradel a Horňácké farmě za dodání pravých husích křídel, která se stávají v dnešní době nedostatkovým zbožím.

Monika Macková a Miroslava Gráfová

Poznámka: Dnes bohužel chodí „Uca“ na kontrolu trochu předčasně, protože předvánoční úklid nemají 13. 12. zpravidla hospodyňky ještě hotový. Může za to změna juliánského kalendáře na gregoriánský. Podle juliánského kalendáře chodila Lucie až 23. prosince. Mohla tak lépe plnit své poslání: trestat nepořádné hospodyně a také naplnit známou pranostiku: „Svatá Lucie noci upije.“ Nejdelší noc a nejkratší den je 21. prosince.

Protože se dětem snažíme přiblížovat nejen písně, tance a nářečí, ale i život na Horňácku v dřívějších dobách, rozhodly jsme se společně s nimi „oživit“ tradici svátku sv. Lucie, tzv. „Uce“.

Svatá Lucie – tajemná bílá postava – kontrolovala pořádnost hospodyněk. V každém kraji vypadaly Lucie trochu jinak. Na Horňácku večer ve svátek sv. Lucie chodila po domech děvčata maskovaná za „Uce“. Oblékala se do obřadního tradičního kroje, přes ramena a hlavy měla přehozena bílá „růcha“ tak, aby je nebylo možné poznat. Masky přišly do domu, husími křídly zametaly lidem tváře a všechny předměty v příbytku. Uce nikdy nemluvil a chovaly se velmi tiše, pou-

U „Malanů“ na Hornácku zněly vánoční koledy

I v jedné z nejmenších obcí na Hodonínsku se umí navodit ta pravá předvánoční nálada. V místním kulturním zařízení vystoupily na Vánočním koledování krojované děti z MŠ v Hrubé Vrbce, z nichž šest bylo z Malé Vrbky, pod vedením učitelky Pavly Stehlíkové. Dvacítka účinkujících dětí byla ze ZŠ Kuželov, ze souboru Krahulíček, které připravila k představení Monika Macková. „Zaplněnému sálu se určitě líbilo, jak vystoupení dětí, tak i koledování Hornácké cimbálové muziky Petra Galečky z Lipova a folklorního souboru Lipovjének,“ sdělila jedna z organizátorek Pavla Minaříková. Pořadatelem vydařené akce byla kulturní komise při obci Malá Vrbka a členové zastupitelstva.

(av)

Ekumenický Adventní koncert v Javorníku

V nádherném historickém prostředí tolerančního kostela Českobratrské církve evangelické v Javorníku se uskutečnil koncert s podtitulem „S důvěrou...“. Na vysoké umělecké úrovni ho pečlivě připravili mladí nadšenci z Církve adventistů sedmého dne, sboru z Veselí nad Moravou pod vedením Josefa Balady ze Suchovských Mlýnů. „Dá se říct, že v ekumenickém souboru vystoupili katolíci, adventisté i evangelíci,“ doplnil rozložení věřících účinkujících adventista Ladislav Mikulka z Louky.

(av)

Novoveské zpívání u vánočního stromku

V Ostrožské Nové Vsi mají velmi pěknou, a také velmi navštěvovanou, tradici Zpívání pod vánočním stromkem. Strom, který krásně svítil po celou dobu vánočních svátků, tentokrát věnovala paní Lovecká. Dne 11. prosince se u něj před setměním sešly u bohatého kulturního programu stovky místních i přespolních. Zahrála dechová hudba i cimbálová muzika Novoveská banda, zazpívaly děti z mateřské školy, ženský sbor Denica, Pomněnky, dívky ze školního sboru, mužský sbor Krasavci a děvčata z chasy. Pořadem provázela paní Anna Řezáčová. A po skončení pořadu se vánoční stromek rozzářil.

RB

Foto: Miroslav Pavlas

Slavení v Blatnici s Vavřínkem

Když zpívala, zářily do tmy svíčky na dvou velkých narozeninových dortech, z nichž jeden dostala muzika a druhý samotné děti z Vavříнку. Bylo jich hodně, v Blatnici udělali za poslední roky v práci s dětmi ve folklorním kroužku obrovský kus práce. Však na Blatnických hodkách, kde se všechna tato sláva odehrála, byl také prostor poděkovat všem, kteří na tomto úspěchu mají podíl. Některé vidíte na fotografiích, další zmíníme tady v textu. Vavřínek tedy mimo jiné děkoval paní Jitce Kubicové, která pomáhá s muzikou a organizačními věcmi, stejně jako paní Zině Kuřinové, která pomáhá mimo jiné s kroji a také vystupováním souboru na různých přehlídkách. Popřejme Vavříнку a všem lidem kolem hodně síly minimálně do jedné či více desítek let. A na www.slovackoDNES.cz můžete vidět videokázky z celé akce.

Text a foto: RB

Milá oslava narozenin proběhla v Blatnici pod Sv. Antonínkem. Nejdříve zhasla světla, poté začala hrát mladá blatnická cimbálová muzika a sálem se nesla písnička paní Renaty Špirudové, ve které zpívala o tom, že blatnický folklorní soubor Vavřínek oslavuje pět let existence. „Pět let oslavuje, zpívá vám a tančí, popřejte nám štěstí, popřejte nám štěstí, rodáci Blatničtí ...“

Novoveštané mají kuchařku

Povídání s Janem Botkem z Ostrožské Nové Vsi bych mohl začít dvěma způsoby. Buď výčtem kulturních akcí v této vesnici, nebo spíš jeho povzdechem nad životem dnešní vesnice – což se samozřejmě netýká jen novoveského života.

„Po stránce kulturní se nám docela daří, akcí se dělá dost, lidi se ale špatně zapojují. Většina lidí dnes není ochotná s něčím pomoci,“ postěžoval si Jan Botek a šel k oknu. „Podívejte se na dědinu, prázdné ulice, prázdná dědina, nikdo nikde nechodí.“ Stáli jsme společně na obecním úřadě, v jehož jedné místnosti se snaží Jan Botek pořádat řadu výstav – čímž se Novoveštané liší od mnoha jiných vesnic. I tyto Vánoce tady pořádal výstavu. Zajímavou výstavu, litografie manželů Benešových, z nichž zejména práce Karla Beneše jsou i pro laického návštěvníka velmi srozumitelné a lákavé.

Jenže, byla neděle odpoledne, a místnost byla prázdná. Nikde nikdo. Ptám se pana Botka, kolik dnes přišlo lidí. „Málo,“ odpoví stručně. „Deset?“ dávám další otázku. „Tak nějak,“ prohodí a z jeho rekrace mi je jasné, že víc jich rozhodně nebylo. „Lidé nikam nechodí, všude jezdí s autama, už nechodí ani po dědině,“ řekne můj společník. Konečně jde někdo kolem oken, starší

manželský pár, oba zvednou ruku na pozdrav, ale pokračují dál – na výstavu se nejdou podívat.

Ani nevím, jestli mám za této situace náladu psát dál a vesele tady sypat aktivity Novoveštanů – to se ví, že některých, jen malinké skupinky. Zkusme to, tedy. Kromě zmiňované výstavy a dalších akcí, které najdete na různých místech tohoto časopisu, musím zmínit knížku, kterou jsem poprvé viděl, a také si koupil, právě na výstavě. Knížka se jmenuje Novoveská kuchařka aneb jídla dávná i současná. Podnět k sepsání kuchařky dal právě Jan Botek, který na knížce spolupracoval a také je autorem některých fotografií – a abych nezapomněl, některá jídla v knize i vařil! Velký podíl na knize má také Anna Řezáčová, která rovněž fotila a především shromažďovala i recepty. A do třetice jmenujme Jaroslava Balaščíka, který sepsal průvodní text a postaral se o odbornou redakci textu.

Když jsem knížku doma otevřel a zatím spíše prošel, líbila se mi,

nejde zdaleka „jen“ o soupis receptů, byť tady jich je 260! Knihka také výborným způsobem seznamuje například s tím, jak důležité byly pro naše předky jednotlivé potraviny, co a kdy se v dřívějších domácnostech jedlo nebo také, jak zdravé takové jídlo bylo. Uvítal jsem také několik

archivních fotografií, na kterých jsou například na fotce z roku 1900 (!) Novoveštanek, které vařily na svatbách, nebo dřívější pravé domácí zabijačky.

Novoveštanům se podařil velmi pěkný počín – až na některé ty překlapy v knize.

Text a foto: Radek Bartoniček

Toto je pohled do vinárny v Uherském Ostrohu, kde má Jan Botek výstavu svých obrazů. Pro zajímavost dodávám, že budovu, v níž je vinárna, koupil nedávno Josef Vojtek. A vinárnu má pronajatou Pavel Skopal z Ostrožské Lhoty.

Koncert Novoveštaneky

Postesknutí Jana Botka v předcházejícím článku nad nezajímavostí Novoveštanů o kulturu v obci by mohla nahrávat i tato zpráva. Na fotce můžete vidět předvánoční koncert Novoveštaneky a dětí ze školky a školy v bývalém kině. Pěkný koncert, k němuž se muzika vrátila po několika letech. A zájem Novoveštanů? Nemálo míst bylo prázdných.

RB

Život na Antonínku na konci roku 2010

Přestože je zima a venku leží sníh, na Antoníněk míří spousta lidí. Cestu na kopec nacházejí věřící i nevěřící. Někteří sem přicházejí občas jen na procházku či za zimními sporty, jiní na kopec chodí pravidelně.

Pohled do kaple během adorace o svátku sv. Štěpána

FOTO: Filip Fojtík

Mezi ty druhé patří modlitební Společenství P. Antonína Šuránka. Jeho členové jsou nejen z Ostrožské Lhoty a Blatnice pod Svatým Antonínkem, ale třeba také z Hroznové Lhoty a Moravského Písku. Společenství vzniklo před dvěma roky.

„Nejdříve jsme se díky vstřícnosti P. Zdeňka Stodůlky začali j scházet v blatnickém kostele,“ vzpo-

míná na začátky Hana Reichsfeldová z Veselí nad Moravou. Po roce začali do společenství chodit také věřící z Ostrožské Lhoty, a tak se uskutečnil původní záměr, že se budou všichni scházet každé úterý od půl osmé večer v kapli sv. Antonína na Blatnické hoře. Zde se už také třikrát uskutečnila větší adorace pro širokou veřejnost. Ta poslední, která byla

o svátku sv. Štěpána, přilákala spoustu lidí nejen z hodonínského a hradištského okresu, ale třeba také z Brna, slovenského Šaštína a Bratislavy.

„Tato adorace byla trochu výjimečná, protože byly Vánoce. Děkovali jsme Bohu za všechna dobrodiní pouze zpěvem koled. Na Štěpána jsou na mnoha místech různé koncerty folklo-

ristů a na Vánoce také připravují nádherné mše svaté chrámové sbory téměř ve všech kostelech. My jsme ale chtěli, aby si zazpívali společně všichni, i když třeba moc zpívat neumí a nemají školené hlasy. Jednotlivé písničky oddělovaly jen úryvky z Písma s chvilky ticha,“ popsala poslední setkání určené široké veřejnosti Hana Reichsfeldová.

O tom, že se záměr organizátorům podařil, svědčila zcela zaplněná kaple, kam bylo zapotřebí přinést další lavičky. Po ukončení byli všichni pozváni do sakristie na agapy. Členové společenství zde připravili ze svých zásob pohostění se spoustou dobrot. Na zahřátí nechyběl ani čaj, svařák a grog.

„Bylo to překrásné. Původně jsem přišel, abych udělal pár fotek. Přitím kaple, zpěv koled a celková atmosféra mě ale přinutily se spíše pozastavit a zaposlouchat se. Celkem mě také překvapilo, jakou spoustu lidí adorace přilákala. Myslím si, že byli všichni nadšení jako já,“ poděлил se o dojmy známý fotograf Štěpán Mitáček z Hluku. Na Antoníněk přitom přišel spolu s kamarádem Vojtou Radochem v kroji, protože celý den chodili po štěpánské koledě v Ostrožské Lhotě.

„Jsme rádi, že se adorace lidem líbí. Chceme v nich pokračovat zhruba jednou za čtvrt roku. Velký dík patří blatnické scholi v čele s Pavlem Cenkem a Veronikou Fojtíkovou. Bez jejich pomoci

Adorace v druhý svátek vánoční.

FOTO: Filip Fojtík

Blatnický sbor

FOTO: Lenka Fojtíková

Pochod blatnickými vinohrady v poslední den roku 2010

Půlnoční mše na Antonínku 1. 1. 2011

bychom vše nemohli uspořádat. Věrný je nám také farář z Ostrožské Lhoty, P. Miroslav Reif. Přijal naše pozvání na všechny tři adorace, aby zde sloužil," připomíná Hana Reichsfeldová.

Pravidelně každé první úterý v měsíci na Antoníněk míří také větší skupina kněží. V tento den se zde totiž už druhým rokem koná tzv. kněžské kruciáta, kdy se modlí za kněze. Začíná vždy ve tři hodiny odpoledne modlitbou Korunky k Božímu milosrdenství. Poté je sloužena mše svatá a na závěr je krátká adorace s požehnáním.

Silvestrovský pochod

Jak už ale bylo řečeno, Antoníněk je stále častěji vyhledávaným místem také k odpočinku. Lidé se sem chodí odreagovat od starostí a trápení. O tom, kolik sem přichází lidí, by mohli nejlépe vyprávět strážci kaple. Velká

skupina Blatničanů se na kopec vypravila poslední den minulého roku.

Silvestrovského pochodu vinohrady se zúčastnil rekordní počet lidí. Bylo jich přesně sto padesát jedna. Všichni se nejdříve sešli u Hanákovy budy pod Starými horami, kde nový šéf kulturní komise Antonín Hanák každého vítal štamprlí hruškovice. Poté dlouhé procesí, v němž byly vidět všechny věkové generace i pár čtyřnohých miláčků, vyrazilo po staré kamenité cestě na Antoníněk. Zde vznikla společná fotka. Putování blatnickými vinohrady pokračovalo přes Střečkův kopec a hájček zpět do Blatnice. V kulturním domě na všechny čekal guláš, svařák a diskotéka.

Půlnoční mše

Živě na Antonínku ovšem bylo i s příchodem nového roku. Přesně o půlnoci totiž v kapli začíná

Varhaník z blatnického kostela Zdeněk Hanáček

la mše svatá. Lidé se zde začali scházet už s půlhodinovým předstihem. Podle značek aut bylo zřejmé, že převažují lidé ze Zlínského kraje. Mnoho Blatničanů totiž přišlo pěšky.

Zatímco s úderem půlnoci létaly dole v údolí z obou stran kopce k nebi dělobuchy a v domácnostech práskaly lahve se šampaňským, v kapli zněly varhany

a zpěv. Mši svatou sloužil farář ze Starého Města u Uherského Hradiště P. Miroslav Suchomel. Hned na počátku všem přítomným řekl, že se rozhodli pro tu nejlepší oslavu příchodu nového roku.

Text a 5 x foto: Lenka Fojtíková

Po náročném cestě to chtělo něco dobrého do žaludku

„Tož, ať sa nám lepší ide“

Lovecká sezona skončila

Po vánočních svátcích se sešli k poslednímu honu myslivci v Louce ulovit si k Silvestru zajíce a taky zlovit škodnou. Počasí jim přálo, teplota asi pět stupňů pod nulou, bezvětrí. Zkrátka ideální pro vycházku v pěkně zasněžené přírodě. Zatím co služba pověřená přípravou poslední leče na chatě topila v krbu, připravovala výřad, a ženy vařily guláš. Ostatní myslivci se věnovali lovu a spokojeni s úlovkem, byť trochu promrzli, dorazili na chatu s 22 ušáky. Tak se na každého dostalo po jednom. Vyšetření na tularémií bylo u všech negativní, takže si je mohli bez obav odnést domů.

Již tradičně rozdělení zvěřiny a ukončení proběhlo u plápolajících ohně a na závěr této sezony byla vypálena jako každoročně, salva. Ta probudila ze spánku kunu, která s nimi již léta sdílí chatu u Volavce. Vyběhla z objektu a za velké kanonády se jí podařilo překličkovat mezi svištějícími broky a zřejmě se těší dobrému zdraví i v tyto dny.

Po tomto vzrušujícím zážitku všichni usedli k připraveným tabulím, zazpívali Lovu zdar a pochutnali si na výborném guláši. Tak skončila nejen v Louce lovecká sezona, ale tím práce a povinností myslivcům nekončí. Je doba strádání zvěře a je nutno ji v tomto období přikrmovat, předkládat jí mimo jiné i sůl a medikamentní krmivo. Taky je třeba se zaměřit na tlumení škodné, aby v nástávajících jarních vrzích nepáchala škody a přírůstky zůstaly myslivcům k lovu v následující sezoně.

Poděkování patří sv. Hubertovi a všem, kteří se přičinili, že tento rok byl takový, jaký byl.

Text a foto: **František Gajovský**

Ten den, kdy jsem šel za myslivci v Hluku, bylo nejlepší neumět počítat. A to nejen v Hluku, ale podle toho, co jsem slyšel, všude tam, kde se i myslivci vypravili na hon a snažili se trefit zajíce. Ne že by měli špatnou mušku nebo oko, ale zima na přelomu loňského a letošního roku přeje zajícům, nikoliv myslivcům. Jak jsem se mohl sám v Hluku přesvědčit, zajíci se například velmi šikovně umí schovat do sněhu, kde hon v klidu „přečkají“. Za takové situace je lepší, aby vedoucí honu třikrát zapískal na píšťalku, čímž hon oficiálně ukončí, a všechny promrzlé myslivce čeká příjemnější část dne. Rychle na traktor a s ním k myslivecké chatě, kde už se vaří - jak prozrazuje fotka - vynikající svičková. Zároveň je třeba rozdělit zastřelené zajíce, kterým se nejdříve berou přímo na chatě vzorky krve, zda nejsou nemocní. A že jste zvědaví, kolik těch hluckých zajíců bylo? No, prozradil bych vám to. Ale, jak jsem už dříve upozorňoval - pro tento den jsem počty zapomněl.

Zvěře bylo málo, postěžovali si Blatničtí

Přesně sto padesát pět zajíců padlo při posledním honu blatnických myslivců v loňském roce. Do terénu vyrazili devětadvacátého prosince a zároveň se tak rozloučili s rokem 2010.

„Zvěře bylo málo, proto jsme jeden hon dokonce zrušili,“ informuje jednatel Mysliveckého sdružení Roháč v Blatnici Antonín Hanák. Z plánovaných čtyř honů se proto nakonec uskutečnily jen tři. Ten první byl přitom spíše vycházkou a obeznámením s honitbou, kolik je kde zvěře.

Nízké stavy myslivci zdůvodňují tím, že zemědělci na velkých plochách sadí kukuřici a řepku olejku, což jsou porosty, kde se zajíci nechrání a tedy ani nerozmnožují. „Svědčí jim spíše řepa, obilí a smíšené kultury,“ tvrdí Antonín Hanák. Vzápětí ale upozorňuje, že záměrem myslivců rozhodně není nějaké hromadné vybíjení zvěře. „Je zapotřebí udržovat základní kmenové stavy. Ve vinohradech přitom dbáme na to, aby se tam zajíci nepřemnožili. Dělalí tam totiž nemalou škodu, když okusují mladé sazenice. Raději je necháváme na polích, kde je také řádně přikrmujeme,“ upozorňuje.

Dokladem jeho slov je kamenná bouda u hlavní cesty mezi Blatnicí a Blatničkou, která je až po střechu narvaná krmivem. „Investovali jsme do opravy a dnes tam máme uskladněno okolo šesti tun zrna, kukuřice a ovsu. Horní patro je zase plné jateliny,“ prozrazuje jednatel myslivců. Myslivecké sdružení Roháč má v současné době čtyřiatřicet členů a dva čekatele, což je vzhledem k rozloze honitby naplněný stav.

Lenka Fojtíková
Foto: Filip Fojtík

CHOZENÍ PO STARŠÍCH A OSAMOCENÝCH LIDECH

Hlucké spolčo a mladší schola každoročně chodí po starších a osamocených lidech, letos to bylo už potřetí. Dopoledne vždy navštívujeme lidi u nich doma, odpoledne jsme na charitním domě - letos jsme tak doma navštívili asi čtyřicet pět lidí a na charitním domě dalších třicet. Každému zazpíváme, předáme mu malý dárek od Ježíška (balíček

složený z věcí, které nám lidé nechají přes Vánoce u betléma) a vánoční přáníčko. Někteří nás pozvou dál do domu, jinému popřejeme jen mezi dveřmi, ale troufám si říct, že každého potěšíme, o čemž svědčí i fakt, že se na nás těší už dopředu a čekají na nás.

Text a foto: Lukáš Baroň

SENIORI, VYDRŽTE ...

Trošku se obávám, jestli někomu ze čtenářů nebude vadit, že o seniorských besedách v Hluku informujeme tady v časopise takřka pravidelně každý druhý měsíc. Pokud by takové časté informování někomu vadilo, měl bych pro něj pochopení, zároveň ale neudělám výjimku – a i tentokrát se o hluckých seniorech zmíním.

Je opravdu obdivuhodné, že měsíc co měsíc dokáží pořádat setkání, a navíc si na každé setkání připraví ještě zajímavý program. V prosinci přitom byla setkání dokonce dvě, nejdříve Mikulášská beseda s nadílkou a poté přímo Silvestrovský večírek.

Jako účastník naprosté většiny besed chci poděkovat všem, kteří se na nich podílejí, a také

všem, kteří se chodí podívat. I ti jsou velmi důležití, protože bez jejich zájmu by nebylo ani účinkujících.

Když se ohlédnu za celým rokem, rád vzpomínám na řadu okamžiků se seniory, které bych nikde jinde nemohl začít. Vybírat z programu, který bylo možné vidět, je obtížné. Takřka na každé besedě se člověk dozvěděl nové informace, slyšel nové písničky, uviděl nové scénky. A co teprve když jsem si „jen“ tak s někým sedl soukromě a dal se do povídání – hned poznáte, že každý lidský život je zajímavý a naslouchat mu má smysl.

Opakuje-li se něco každý měsíc, může to zevšednět, lidem může dojet „šáva“ a samozřejmě se občas dostaví i únava – je mi jasné, že příprava vystoupení a celá or-

ganizace besed vyžaduje obrovské úsilí. Držím palce hluckým seniorům, aby vytrvali, a pokud by někdy měli velkou chuť na přestávku, aby taková přestávka byla co nejkratší.

Jsem přesvědčený, že vytvořili ojedinělou sérii setkávání, na kterou se bude jednou vzpomínat s velkou nostalgií – jsem rád, že zatím nemusím psát minulý čas,

ale naopak se můžu těšit na další besedy.

A pro všechny, kteří si chtějí připomenout tyto besedy, přidávám informaci, že po kliknutí na www.slovackoDNES.cz a zadání slova „senioři“ do vyhledávače, vám naskočí řada videoukázek z besed.

Radek Bartoníček

FOTO: Štěpán Mitáček

Dětský fotbalový karneval hostila hlucká sportovní hala

Týden před Vánocemi vystoupila v Hluku známá dechovka Stříbrňanka

Žestový kvintet Brno Brass Instruments vystoupil s hluckými dětmi

FOTO: 3x Štěpán Mitáček

Když vzpomínají učitelé

Hlucká škola si připomněla 80 let od postavení své nové budovy

Paní ředitelka a její předchůdce

Tak to jsem nečekal. Setkání současných i bývalých učitelů základní školy? To přece musí být zdánlivě obyčejné setkání, spíše formální akce, co víc lze čekat? Ovšem jak jsem se mýlil! Učitelé se scházejí, přesněji řečeno, scházejí se bývalí i nynější učitelé Základní školy Hluk, která slavila letos v prosinci 80 let existence – tedy její nová budova.

Učitelé přicházejí, všechny vítá ředitelka školy Marie Galdová a její zástupkyně Milena Šimčíková. To je ale vítání! Objetí, polibky, první slova, první vzpomínky. Každý se zastavuje, chce mluvit a mluvit, jenže už přichází další kantor. A další, a další. Uvítací krátké proslovy, zpívání školního sboru, pozvání na procházku školou. Řada kantorů je už v důchodu,

někteří se opírají o hůlku, ale oči, oči pořád, nebo možná pro tuto chvíli, vypadají mladě a nadšeně. S každým krokem ve škole další vzpomínka, tady to vypadalo takto, tady bylo to, tady jsem učil toto. Snažím se poslouchat jednotlivá slova, ale nejde to, snad každý mluví s každým, jako žáci, kteří se neustále překřikují.

Vzpomínka exředitele školy

Jdu se podívat na archivní fotografie, které škola připravila. Je to možné? Tito důchodci jsou na fotkách pěkně mladí, tady jsou na nějakém bále, tady na nějaké školní akci, tady v přestrojení, vždy s úsměvem a elánem, kdo by to do nich dnes řekl?

S každým by šlo povídat a od

každého bych slyšel mnoho zajímavých slov. Zastavuji se například s bývalým ředitelem školy z let 1979 až 1988 Františkem Karlíkem, který žije v Nivnici.

„Od nás bylo do Hluku špatné autobusové spojení, a tak se mi zpočátku na tuto školu moc jít nechťelo. Nakonec jsem šel, a dnes na osm let tady vzpomínám velice rád a velice často. Byl tady vynikající pedagogický sbor, týden co týden tady byla na hospitaci řada kantorů z celého okresu a naši učitelé si vedli zdatně, za což jsem jim hrozně vděčný. Když od nich zaslechnu, že se jim za mé éry neučilo špatně, tak mě to jenom potěší,“ říkal mi.

Kniha i kulturní program

Vedení hlucké školy patří poděkování za to, jakým způsobem se oslavy výročí zhostilo. Nejen uvítání, ale velmi pěkné úpravy některých tříd do dobového „stylu“, výstavy mnoha fotografií i posezení v jídelně školy, kdy hrála cimbálová muzika Ženičky a vystupovaly děti ze souboru Hluboček. Mimochodem, bylo potěšující vidět, kolik hluckých učitelů dokázalo s Ženičkami zpívat.

Samozřejmě, nezapomínám ani na knížku k tomuto výročí, kterou škola vydala. Když jsem si ji otevřel, našel jsem tam mnoho zajímavých informací, z nichž

jsem vybral následující. Dovolte mi citovat jen malý kousek proslovu, který měl při otevření školy v roce 1930 pan Václav Sehnal. Ta slova jsou stará, ale jsem přesvědčený, že jejich pravdivost je stejná jako kdysi.

„Své srdce, rodiče vám, děti, dali, Když tuto školu, pro vás budovali. Nechť na ty chvíle, na to mládí zlaté, vždy s úctou, vděkem pro to vzpomínáte.“

Popřejme i my za náš časopis hlucké škole, hluckým žákům i hluckým kantorům všechno dobré. Znáám některé místní kantory a vím proto, že Hlučané můžou být spokojeni. Hluk má kantory, kteří se svou školou a svými žáky žijí často mnohem víc, než „jen“ v přesně spočítaných hodinách, daných rozvrhem – něčím takovým se řada škol pochlubit nemůže.

Text a foto: Radek Bartoníček

Nevím, jak moc se hlučí učitelé a žáci těší na místní školní akademii, ale diváci, tedy hlucká veřejnost, se těší moc. Vždy jednou za dva roky je totiž možné vidět, jaké číslo si jednotlivé třídy připravily i se svými kantory právě pro diváky. Často jsou to přitom čísla velmi podařená, na které se vzpomíná ještě dlouho po akademii. Podívejte se na některé fotky.

FOTO: RB

Když se vydáte z Velké směrem na východ do velického háje, cípu Bílých Karpat, jistě neminete lesácké stavení Kadúbek, kamennou stavbu s dřevěným patrem.

Ten byl postaven v roce 1928 za hraběte Františka Magnise, rady a podkomořího Markrabství moravského, majitele strážnických lesů. V tu dobu tam jezdíval i lesní správce Hrdlička se svou rodinou, zde trávil své volné dny. Po válce lesy přešly do správy státu a vznikla lidová myslivost. V roce 1979 myslivecké sdružení ve Velké dostalo do pronájmu tento les jako honitbu a sloučením se Suchovem začali myslivecky užívat. V tu dobu se Kadúbek nacházel v dezolátním stavu a členové jej vlastními náklady začali opravovat. Myslivci byli užívaní při zimních honech, neboť zde nacházeli občerstvení většinou v podobě „vareného“ a ohřátí se při ohni. Navštěvován byl po celý rok při mysliveckých šoulačkách za zvěř.

V roce 1993 bohužel veličtí myslivci ztratili zájem se dále o toto stavení starat. Ne všem však bylo lhostejné opustit toto krásné místo a z iniciativy Františka Hornáčka byl založen neoficiální klub přátel přírody „Kadúbcí“, kteří mají tuto stavbu za úplatu pronajatou od státních lesů. Opět vlastními náklady se pustili do oprav. Bylo třeba opravit krytinu na střeše, vybudovat nové schody, vybavit skromné vnitřní zařízení i zhotovit venkovní posezení. Studánka dostala nové přístřeší a přebývající voda byla svedená do nově vybudovaného rybníčku. Tak tady najdou občerstvení jak turisté, kteří si mohou odpočinout v nově (českými lesy) zbudovaném altánku, tak i lesní

zvěř. Mezi dlouholeté tradice patří zdobení vánočního stromku zvěř. Každým rokem o Štědrém dnu se tady sejdou Kadúbáci i se svými dětmi a vnuky, aby zvěř předložili k Vánocům něco dobrého. Ozdobí vánoční stromeček, na kterém nesmí chybět jak klásky, kukuřice, mrkev, jablíčka a pod ním něco i pro ušáky. Ani na lesní ptactvo není zapomenuto, je pro ně nasypáno do krmítek na okolních stromech, tak tomu bylo i o uplynulých Vánocích.

Budete-li na procházce velickým hájem zastavte se a pokochejte se zdejší přírodou, bude-li někdo přítomen, jistě vás pozve dál, jinak klíč je v tůni.

František Gajovský

Při vinšování v jejím domě nechyběli ani muzikanti semknutí kolem syna, horňáckého primáše a akademického sochaře Miroslava Minkse. Jubilantku, nositelku několika významných ocenění včetně uznání z Ministerstva kultury České republiky, poznamenal celoživotní zájem o lidový horňácký kroj, především o jeho vyšívku.

„Učitelkou mi byla moje maminka a už v osmi letech jsem „plantaua niťů“ první vzorník. Učila jsem se křížkové a stehové vyšívání. Co jsem ale vyšíla, to byla moje fantazie,“ vzpomíná na útlý věk vyhlášená horňácká umělkyně. O pár let později se už zaměřila na výrobu oděvních součástí kroje. Především na mužskou košili zvanou šňůrkovici, kterou s hrdostí z kvalitně provedené práce nosí při folklorních akcích nejeden Veličan, a nemusí to být zrovna pouze kovaný folklorista.

„Když jsem jako mladá „děvčička“ viděla, jak chodícím chlapům po dědině při fašankové obchůzce ty šňůrky na „košelách“ vlály, nemohla jsem se vynadivat. Zapůsobily na mě i ty vyšité motivy na límečcích-oboječích kolem krku, na okraji přednice. A když spustil chlapský táhlý zpěv, tak to mělo něco do sebe a zůstala jsem z toho doslova učarovaná. Poté jsem se definitivně rozhodla, na co se při vyšívání zaměřím,“ vyzna-

Jubilující vyšíváčku Evu Minksovou z Velké učarovaly „šňůrkovce“

Nejen v kruhu rodinném, ale obklopena i přítomností velických zpěvaček, oslavila v prosinci své významné životní jubileum lidová vyšíváčka Eva Minksová

la se k oblíbě paní Eva. Od té doby si nejen obojek vyšívá, ale sama si košile dokonce zhotovuje. Určité zkušenosti získala také, když nastoupila do Ústředí lidové umělecké výroby, kde pracovala několik let na realizaci návrhů předních výtvarníků ÚLUV, mezi něž patřila třeba Eva Vítová. Při práci umí Eva Minksová používat celou řadu vyšívacích technik, jako je například tradiční, nejstarší vyšívka na počítanou niť. Při vyšívání horňáckých košil uplatňuje většinou vyšívku křížkovou, ale i stehem. „Na jemném plátně vyžaduje vyšívání velkou trpělivost, soustředěnost, pečlivost, protože když unikne jedna nitka, už se netvoří ten plánovaný vzor. Těžko se um vysvětluje, do toho se musí nahlédnout,“ vypráví o vlastnostech při práci s jehlou v ruce vyšíváčka.

Vlastně vyrobenou košili si zručná Eva Minksová umí poznat. Největší radost však má, když za ní přijdou vedle pravověrných Horňáků požádat o zhotovení zájemci přespolní. „Dělala jsem jednu „šňůrkovicu“ až na sever Čech. Nyní už v ní pan učitel z Aše chodí vystrojen při každé návštěvě Horňácka. Vůbec mu nevadí, že mu chybí k dokonalosti kroje další součástky. Možná si je časem náš obdivovatel pořídí,“ uzavírá náš rozhovor usmávající se Eva Minksová, neobyčejně starostlivá matka čtyř dětí.

S přáním všeho dobrého, především hodně zdravíčka a dalších zhotovených košil, přeje jubilantce vlastníků jedné z nich.

Tonda Vrba

Básník milovaného

Následující řádky píší ve velké naději, že na ně naváže někdo jiný, povolanější, vzdělanější i informovanější. Muž, o kterém chci psát, by si totiž zasloužil mnohem více pozornosti, než která mu bude tady věnována v několika málo slovech.

Rád bych vás totiž seznámil alespoň ve stručnosti s životem Jana Bělčíka „Malanského“, statečného muže, rodáka z Malé Vrbky, který svůj kraj miloval a dokázal o něm nádherně psát. Kdy jsem jeho básně slyšel poprvé? A od koho? To vím naprosto přesně – od Jiřího Miškeříka z Malé Vrbky, který je občas recituje na různých folklorních setkáních. Takové chvíle vždy patří na těchto setkáních k těm nejkrásnějším.

Cesta do Malé Vrbky

Ovšem co udělat, abychom napsali o autorovi těchto básní? Internet, o kterém se říká, že je na něm úplně všechno, o Janu Bělčíkovi „Malanském“ mlčí. Naštěstí se setkávám s „dobrou duší“, bývalou učitelkou paní Vavříčkovou z Lipova, která měla stejné přání jako já – napsat o tomto muži. Přitom mi povídala o tom, jak kdysi, před několika desítkami let, byla v rodině Bělčíků s paní knihovnicí Annou Valáškovou z Kuželova a jejím čtenářským kroužkem.

Vyjíždíme tedy do Malé Vrbky, kde se setkáváme s rodinou pana Bělčíka i s paní Valáškovou. Je to sezení velmi srdečné, cítím, jak nás všechny spojuje obdiv a láska k tomuto muži, obě paní vzpomínají na některé básně a také je recitují.

Paní Valášková, dlouholetá knihovnice ve Velké nad Veličkou, se setkala s dílem pana Bělčíka přes paní Vavříčkovou. S ní a s mým čtenářským kroužkem jsme navštívili v roce 1981 manželku pana Bělčíka,“ vypráví paní Valášková.

V kroužku nakonec vypracovali putovní výstavku, na které život a básně pana Bělčíka zaznamenali. Za tuto práci se dočkali velkého úspěchu a byli pozvaní do Prahy, odkud si odnesli zážitky ze setkání s některými významnými spisovateli a umělci. Paní Valášková kromě toho připravila v osmdesátých letech s dětmi vystoupení, kde recitovaly právě básně pana Bělčíka.

Život Jana Bělčíka

Jenže, to už je dávno. O Janu Bělčíkovi se mluví málo, nebo vůbec, žádná kniha o něm nebyla napsána a jeho dílo zůstává nedotčeno jen ve složkách v rodině.

Procházím si stovky papírků, na kterých jsou zachyceny v rukopisu i na stroji mnohé jeho básně – naprostá většina z nich ještě nikdy nikde nebyla publikovaná. Náměty psaní jsou různorodé, kromě vzpomínaného velmi silného vztahu k rodnému kraji a rodině, najdete v jeho pozůstalosti i báseň, ve které popisuje volbu stárka v Malé Vrbce, děkuje lékařům v nemocnici za péči o něj, nebo popisuje své dny ve vězení. Jeho básně vycházejí v době před válkou v časopisu Selka, jednu z básní například věnoval své, v té době nemocné, manželce.

Z každého slova jeho básní cítíte, jak nesmírně miloval své Horňácko i svou rodinu, kolik měl v srdci lásky pro své rodiče, manželku i děti. „Otec mu byl vzorem, mamičina slova zákonem. Babičku opěvoval a zapisoval si její pohádky i pověsti,“ zapsala si v roce 1981 slova manželky pana Bělčíka paní Anna Valášková.

HORŇÁCKA

Jan Bělčík, sedlák z Malé Vrbky, který psal krásné básně. Zemřel v roce 1943 na následky mučení v nacistickém vězení.

Ze všeho nejvíce byl sedlákem, který se snažil práci na poli svou rodinu uživit. Přitom ale neustále psal – i při práci. „Když dělal na poli, zastavil koně, vytahl tužku a notýsek, zapsal si něco a oral dál,“ vzpomínala paní Valášková na slova, která jí říkala manželka pana Bělčíka Anna při návštěvě v roce 1981.

Jeho láska k vlasti se projevuje v době nesvobody, kdy je Československo obsazeno Hitlerovým Německem. Spolupracuje s odbojáři, pomáhá převádět partizány přes hranici se Slovenskem. Podle tvrzení příbuzných je ale udaný některým ze spoluobčanů a v březnu 1940 zatčen německým gestapem, což zachytil i v jedné ze svých básní. Jan Bělčík je po dobu vězení v Uherském Hradišti mučený, když je v roce 1942 propuštěný, je jeho zdravotní stav velmi špatný. „Poslali ho domů umřít, ale my sme ho zachránili, ještě rok a půl žil,“ zapsala si další slova jeho manželky.

Povídání na návštěvě pokračuje, rodina ukazuje zažloutlou listinu ministerstva národní obrany, které vydalo osvědčení, že pan Bělčík byl od 15. března 1939 účastníkem národního boje za osvobození a zemřel na následky věznění.

Po našem rozloučení mi přichází psaní, ve kterém vnučka, paní Irena Kocáková, posílá několik dalších informací o svém dědečkovi. Dozvídám se, že se narodil 15. června 1900 podsedníkovi Martinu Bělčíkovi a Evě Bělčíkové, rozené Okénkové. V roce 1922 nastupuje vojenskou službu u pěšího „Slezského“ spolku č. 8, o dva roky později si v červenci bere za ženu Annu Hudečkovou z Hrubé Vrbky, se kterou má dvě děti - dceru Marii a syna Jana. Pracuje jako účetní ve „Spořitelním a záložním spolku“ v Kuželově. Věnuje se myslivosti a je členem samaritánského spolku a spolku dobrovolných hasičů. Přichází však druhá světová válka ...

Radek Bartoníček

(Některé jeho krásné básně najdete na www.slovackoDNES.cz)

Jdu Slováckem „reálným“?

Nalevo je Jiří Jilík, napravo František Pavlica, foceno na zámku v Uherském Ostrohu při Předvánočním těšení, kdy podepisovali svou společnou knihu *Jdu Slováckem krásným*, s pořadovým číslem II.

Ke každému z nich by šlo přiřpat řadu slov, k Jiřímu Jilíkovi třeba to, že byl řadu let šéfredaktorem Slováckých novin a napsal už několik knih, k Františku Pavlicovi, že je mimo jiné výtvarník, který zmiňovanou knihu doprovodil svými litografiemi.

Když jsme si povídali, snažil jsem se oba dva tak trochu „vyprovokovat“ debatou nad tím, jaké je dnešní „reálné“ Slovácko, zda by nechtěli napsat o něm. „*To by nikdo nečetl*“, pravil spisovatel Jilík, načež vznikla debata, jaké to naše dnešní Slovácko vlastně je a jací jsme my, kteří tady žijeme. „*Hlavně se tady mění lidé, kteří chtějí žít jako ve městě. Skoro každý už má v zahradě bazén a kolem nás je stále více odběhnutých polí a vinogradů*“, reaguje jako první František Pavlica.

„*Ale to je pochopitelné, tak to bylo v každé době, nikdo nechtěl žít tak, jak žil jeho dědáček, být to, že člověk ztrácí vztah k přírodě je velký problém*“, navazuje na povídání Jiří Jilík. „*Myslím si ale, že člověk se nemění ve své schopnosti prožívat duchovním způsobem svět kolem sebe, v tomto probíhá proces globalizace pomaleji. Kdo nejdřív plave s proudem, ten zmizí za obzorem. Snažme se co nejdéle podržet toho člověka, který má rád obrázky, hudbu, píseň. Možná mezitím*

Tito dva pánové na fotografii snad ani nepotřebují představovat, minimálně v našich zeměpisných šířkách a délkách jsou dostatečně známí

dojde k něčemu, co ho začne zase naplňovat.“ říkal Jiří Jilík. Povídali jsme si takto dál, třeba o tom, jak slovácká vesnice ztratila po stránce architektury svůj charakter a majitelé domů se předhánějí například v tom, kdo vymyslí stylem stavby či barvou fasády větší nesmysl. „*To se bohužel začalo dít už za komunistů, a dnes to pokračuje. Když se podívám u nás v ulici, jeden dům je červený, druhý modrý, třetí žlutý, například v Holandsku člověk něco takového*

nevidí,“ reaguje František Pavlica, který žije v Hroznové Lhotě. „*Lidé se snažili onu dobu přechkat, a peníze strkali do toho, aby měli například brizolitovou fasádu a velký dům*“, míní Jiří Jilík. „*Byla přerušena kontinuita a dnes se už na ni nedá navázat. Zatímco když přijedete například do Bretaně, ta byla vždycky chudobná, na rozdíl od Slovácka, které bylo za minulého režimu takové bohaté. Ale být bohatý ještě neznamená samo o sobě nějakou kvalitu, v Bretani zůstaly nádherné kamenné domy a vesnice tam jsou fantastické, lidé si našli modernizaci, ale v těch původních stavbách, zatímco u nás se všechno vybagrovalo.*“

Jak vidíte, povídání to bylo zajímavé, nicméně kniha „*Jdu Slováckem reálným*“ po něm asi nevznikne. Možná je to škoda, nepoetickou reflexi toho, jací jsme a jaké Slovácko pro budoucí generace utváříme, bychom určitě potřebovali.

Text a foto: Radek Bartoniček

Manžele Šaléovy můžete už pomalu potkávat častěji na Horňácku, než v jejich domovských Boskovicích. Na této fotce jsem je potkal v Uherském Hradišti, kde měli stánek na vánočním jarmarku. Díval jsem se, co nabízeli, a v duchu jsem jim musel vyseknout poklonu za to, že loni nadělili našemu Horňácku několik cenných „dárečků“. Když bych začal od konce, vzpomněl bych, že vydali Sborečku žen z Lipova a Horňácké cimbálové muzice Petra Galečky nové CD „*Skrytá vánoční pravda*“. Takřka ve stejné době přišla s jejich velkou pomocí na svět nová kniha básní „*Mezi dvěma světy*“, která byla sice uvedena na svět v Kyjově, jejím autorem je ale známý rodák z Kuželova Jan Pavlík. Už během roku jsem navíc navští-

vil dvě slavnostní setkání, na kterých byly další nové knihy z jejich vydavatelství Albert. Jedna kniha je vzpomínkou na slavného horňáckého primáše Jarka Miškeřika, druhá kniha je životním ohlédnutím pana řidičího Františka Okénky. A ani to není úplná „*horňácká bilance*“ manželů. Pomohli totiž také s tím, aby Velká nad Veličkou měla konečně svůj místní zpravodaj, který je v mnoha jiných místech už léta samozřejmostí.

Tož, za všechno, co pro Horňácko děláte, vám patří velké poděkování. Už moc se těším na další novinky, které na Horňácko sesbíráte a poté vydáte!

Text a foto: Radek Bartoniček

Pět žen, jedno přátelství

Začněme jména těchto kamarádek odleva: Anna Řezáčová, Magdalena Štachová, Marie Škrabalová, Jitka Zalubilová a Milada Tabáková

Copak já můžu psát o nějakém paličkování? Vždyť já, upřímně řečeno, ani nevím, co to vlastně to paličkování je. Když jsem ho sledoval při předvádění na zámku v Uherském Ostrohu, nazval bych ho kouzlením prstů a nití mezi jehlami. Opravdu. Prsty žen v rychlém tempu jaksi obtáčejí nitě kolem jehel či špendlíků a tak tvoří sítě podobné důmyslným pavučinám.

Nebylo to ale toto umění rukou a šikovnosti, co mě přimělo psát následující řádky. Tím hlavním důvodem byly ženy, kterým paličkování, ale nejen paličkování, jde tak pěkně od ruky. Některé z nich potkávám už poměrně dlouho, a jsou to vždy setkání velmi příjemná. Stejně jako bylo velmi milé setkání, když jsem přišel na jejich společný sraz před vánočními svátky. Právě tam jsem pochopil, jak krásné přátelství tyto ženy udržují, jak spolu jezdí například na výstavy a kolik toho mají společného – věřte mi, že to není „jen“ paličkování.

Vlastně nejdéle znám paní Marii Škrabalovou z Ostrožské Nové Vsi. Asi tak před dvaceti lety jsme se potkávali v práci, a když jsem se před třemi lety vrátil na Slovácko, potkával jsem ji zase na řadě kulturních akcí. Vždy usměvavou a vždy připravenou říkat milá a povzbudivá slova.

„Paličkování se mi vždycky líbilo, ale neměla jsem na něj čas. Říkala jsem si, že až budu v důchodě, tak se ho naučím. Chodila jsem do kurzu, potom jsem potkala tady tato děvčata a už šest roků si spolu děláme radost,“ vzpomínala paní Škrabalová, která – jak jsem se dozvěděl - v minulosti tančila v Olšavě.

Druhou z žen, s kterou jsem se tady, a nejen tady, setkal, je paní Anna Řezáčová, rovněž Novovešťanka, která je známá také jako vedoucí novoveského ženského sboru Denice i jako malérka kraslic.

„Vyrůstala jsem v rodině, kde moja maminka vyšívala kroje i plachty

do kostela, pamatuji si, jak jsme jezdily za velebnými pány. Kromě toho pekla dorty a malovala kraslice,“ povídala paní Řezáčová, která celý život učila v mateřské a poté základní škole. A jak se dostala k paličkování? „Mezitím jsem se naučila plést, háčkovat, drhat a takové podobné věci. Řekla jsem si, že by bylo pěkné i paličkování, postupně jsem se ho naučila, a teď v důchodě si ho užívám,“ odpověděla mi. Rád bych ještě zaznamenal její následující slova, kdy mluvila o svých dřívějších žácích. „Učila jsem je hudobku a snažila se, aby se učily lidové písničky. A teď jsem strašně ráda, když vidím ty své miláčky v kroji.“

Třetí ženu, která patří k této skupince, jsem potkal teprve nedávno, před několika málo měsíci. S paní Magdalenou Štachovou z Uherského Ostrohu jsem se dal do řeči nedávno na novoveské výstavě obrazů, kdy mi velmi hezky povídala o tom, jak je důležité vést děti k malování i ručním pracím. Věděla přitom moc dobře, o čem mluvím, řadu let totiž výtvarnou výchovu učí – a to na základní škole i základní umělecké škole. A když jsem ji o něco později viděl, jak hezky se chovala k jedné ze svých žákyň, kterou připravuje na vysokou školu, na zkoušku z dějin umění, říkal jsem si, jaká je to škoda, že jsem nebyl jejím žákem. Paní Štachová toho přitom zvládá mnohem víc, na Předvánočním ostrožském těšení například ukazovala malování perníčků.

„Ve chvíli, kdy jsem se vdala na Moravu, tak veškerý můj zájem začal souviset právě s Moravou, protože lidová kultura je tady na krásné úrovni,“ říkala mi paní Štachová, která se považuje původně za Bratislavanku. „Lidové tradice se mi stále velmi líbí, nejen paličkování, ale také zdobení perníčků, zpěvy, tance, kroje, všechno je to úžasné,“ radovala se tato žena, která je přivdaná do Uherského Ostrohu 37 let.

Vzhledem k prostoru pro tento článek se omlouvám, že o zbývajících dvou ženách tolik slov nenapišu. To ale neznamená, že by také nebyly zajímavé, paní Milada Tabáková byla všemi ostatními ženami označena jako nejšikovnější na paličkování ze všech. A paní Jitka Zalubilová pro změnu jako ta nejlepší na organizování jejich setkání i výletů.

Nejdůležitější ze všeho je ale pravdu pocítit velmi hezkého vztahu všech těchto žen, s nimiž jsem se setkal. Bylo to cítit z jejich slov i z celkové atmosféry. A také ze slov Jitky Zalubilové, která si doteď pamatuje. „Já jsem šťastná, že jsme takové kamarádky potkala. Netušila jsem, že tak pěkný vztah zažiju.“

Radek Bartoniček

Jediný na Horňácku !!!

**Mužský a ženský sbor z Javorníka pořádají
v sobotu 19. února jedenáctý ročník
KROJOVANÉHO PLESU,
který je svého druhu jediným v regionu.**

Začátek v 19.30 hodin. K tanci a poslechu zahraje Hudecká muzika z Javorníka.

Pro návštěvníky bude tradičně připravena bohatá tombola a občerstvení.

Vstupné 60 Kč, krojování 30 Kč.

Dobrá zpráva: Divadlu na vesnicích se daří !

Kdo by si myslel, že divadelní ochotníci v našem regionu nemají ke konci roku na svého koníčka čas, ten by se pořádně mýlil. Pravda je spíše opačná. Ochotníci si připravili hned na třech místech nová představení a předstoupili s nimi před své věrné i vděčné diváky. Na této straně se můžete dočíst o Blatnici pod Sv. Antonínkem a Ostrožské Nové Vsi, na další straně o Lipovu.

Novoveštané

Zatímco novoveské divadlo BLIC slavilo deset let existence, to blatnické se chystá letos oslavit rovnou stovku! Novoveštané slavili premiérou a zároveň derniérou, ve které diváky provedli řadou svých dřívějších představení. Procházka to byla velmi vděčná, BLIC se může pochlubit zajímavými herci, kteří si umí bez potíží střihnout i muzikálová čísla - na stránkách www.slovackoDNES.cz se můžete na ukázkách z představení podívat.

„Byla jsem tenkrát tři měsíce na mateřské dovolené, a protože jsem předtím pracovala ve Slováckém divadle, tak se mi asi po divadle stýskalo. Oslovili jsme rodinu a přátele a těm se chtělo taky, tak jsme si řekli, že to zkusíme,“ zavzpomínala spoluzakladatelka Blicu Andrea Helmichová. I když se Blic může

Blatnický divadelní soubor

pochlubit několika úspěchy na soutěžích, Andrea Helmichová ujišťuje, že rozhodně na začátku na nějaké festivaly a ceny nemysleli. „Chtěli jsme si někde zahrát a získat nějaké kontakty. Proto jsme se přihlásili na první festival,“ podotýká a zároveň říká, že děláni ochotnického divadla je velmi náročné na čas. „Kdo se pustí do toho dělat amatérská divadlo, a chce ho dělat opravdově, tak to sežere veškerý čas, který máte.“ Její slova ale neberte jako varování, nebo dokonce jako důvod, proč se po podobné cestičce jako ona nevydat, vždyť ona sama dodává: „Jít do toho určitě stojí za to, protože tvořivost při divadle je nádherná, navíc kolektiv u divadla je o to báječnější, že jde o vyhraněné osobnosti, se kterými vykrešete něco úžasného.“

Stejnou lásku k divadlu můžete také najít o několik kilometrů dál, v Blatnici pod Sv. Antonínkem, kam jsem přijel hodinku před začátkem jejich nového představení.

Blatničané

Povídal jsem si především s Josefem Hanačíkem a dvěma dámmami – Annou Křivákovou a Hanou Těthalovou. Pan Hanačík je totiž hercem hlavních rolí a také tím, kdo novou hru našel na internetu. A paní Křiváková a Těthalová zase pamatují dlouhou historii souboru, obě v něm hrály ještě v době školní docházky. Druhá jmenovaná ovšem měla poté dlouhou pauzu.

„Anička potřebovala před čtyřmi lety obsadit roli, tak mě oslovila.

Já jsem se docela zdráhala, ale teď su tak strašně šťastná, že možu byt mezi něma, moc mě to baví. Doma je to stereotyp, starám se o vnučky, což je pořád dokola, tady u divadla člověk přijde na jiné myšlenky, a mezi těma mladýma pookřeje. Chtěli bychom, aby mladí v divadelní tradici pokračovali,“ vyznala se paní Hana Těthalová.

Její divadelní kolegyně se dnes už věnuje po mnoha rolích režii, i když i v nejnovější hře jsem ji viděl v jedné epizodní roli hrát. „Dojde i situace, kdy si myslím, že s tím praštím, ale na druhú stranu, je to prostě můj koníček. A já sa s tým nedokážu rozlúčiť,“ přiznává a dodává i svůj divadelní sen – přála by si, aby blatničtí ochotníci někdy připravili operetku. „Hrozně po tom toužím, pamatuju si, jak jsem v ní v šestnácti hrála. Jmenovala se Děvče z předměstí, bylo to velice krásné a mnozí na to dodnes vzpomínají.“

Josef Hanačík, který se svou ženou i dcerou divadlo doslova milují, by asi nebyli proti, jenže namítají. „My musíme naše hry přizpůsobit našim podmínkám, hlavně musí pasovat na naše obsazení,“ říká. „Chceme se pouštět do modernějších her, hrát moderní hry pro moderního diváka. Přitom musíme ale pamatovat i na starší diváky, naše obecenstvo, které na nás chodilo dřív, na nás chodí i nyní, a to nás těší,“ dodává.

Blatnickým divákům (a také několika přespolním) patří velké poděkování, protože svým zájmem a přízní si ve své vesnici nadále ochotnické divadlo udržují. Na zatím poslední hru přišlo na tři představení kolem šesti stovek diváků, což není vůbec špatné číslo. Kéž se bude dařit vesnickým divadlům i nadále!

Text a foto: Radek Bartoniček

Tito lidé šířili, nebo někteří ještě dál šíří slávu výborného novoveského divadla Blic

Úspěch lipovského divadla

Hodně vysokou latku si vedle sousední Louky drží na Horňácku ochotnické divadlo Lipovský výkvět. V závěru roku odehráli jeho herci v místní sokolovně premiéru Psychoanalytika, což je představení na motivy hry Každému jeho psychoterapeuta, autorů Guntera Berta a Alana Coopera v úpravě lipovského ochotnického tahouna Pavla Štípského.

Po předvedení na scéně čekaly na „výkvět“ jako při minulých představeních opět bouřlivé ovoce z hlediště. „*Hru jsme nazkoušeli za dva a půl měsíce a uvedli v premiéře v poměrně exponovaném předvánočním termínu proto, že děj hry se v této době i odehrává. Byl to pokus posunout naše lipovské ochotnické divadlo někam dál, metodou pokus-omyl. Zaplat Pámbů, po premiéře to vypadá, že k omylu nedošlo. Obecenstvo nás přijalo přívětivě,*“ prohlásil Pavel Štípský.

Přáním a cílem Lipovjanů nebylo, aby diváci padali smíchem ze židli, ale aby se průběžně uchechtávali. „*Zdá se, že se nám to do značné míry povedlo, a to hlavně díky režisérovi Jarkovy Maňákoví a představiteli hlavní role Lukáši Karáskovi ve ztvárnění nedostudovaného zvěrolékaře, zloděje gentlemana, Lukáše Maňáska,*“ dodal Štípský.

Odehraným Psychoanalytikem se jednalo o pátou hru v pořadí ochotníků z Lipova. V minulém roce reprízovali komedii Postel pro anděla, která se dočkala v jejich provedení na amatérské poměry úctyhodných osmnácti repríz.

Antonín Vrba

(V dalším čísle vás s divadlem v Lipově seznámíme podrobně)

Když vejdete do školy v Louce

Navenek nevypadá škola v Louce opravdu nijak vábně, zcela obyčejná budova, nahozená brizolitem, kterému určitě nepomáhají ani auta, která hází všichni špínu z cesty na blížkou omítku. Jenže, otevřete dveře – jak jinak, prachobyčejné a staré – a od prvního pohledu začnete mít pocit, že jste doma, v prostředí, které je vám velmi blízké.

Úzká chodbička, na ní nástěnky. Děti se z nich dozví třeba to, jaká jsou kouzelná slova. Znáte je? Tak čtème z nástěnky: „Děkuji. Nashledanou. S dovolením. Dobrou noc. Promiň. Dobré ráno. Dobrý večer. Prosim.“ Hned vedle jsou jména dětí, která mají svátek i narozeniny. V době mé návštěvy, těsně před Vánoce, slavily narozeniny například Kačenka Hýžová, Michalka Hudečková a Vlastik Moravec. „My máme přání jediný, štěstí, zdraví, štěstí, zdraví, hlavně to zdraví...“ stojí napsáno u oslavenců, kteří nemůžou zatím vědět, jakou cenu to zdraví má.

Na konci chodbičky svítí stromček s betlémem, má papírové ozdoby, pod ním je pokladnička pro dobrovolné vstupné – je v ní už několik papírových bankovek. Do školy jsme totiž přišli právě na předvánoční dílničky, kdo chce přispět na zakoupení věcí, přihodí do pokladničky. Třída je plná, nebudeme rušit, děti i se svými příbuznými zdobí perníček nebo dělají anděly. Co kdybychom ale na chvíli přisedli?

Sedáme si k paní Janě Nožičkové, kantorce, která v této škole

mnoho let učila, od roku 1970. Narodila se v Tišnově, na Vysočině, ale manžel pocházel právě z Louky. Budeme ji chvíli poslouchat a uslyšíme, jak moc měla svou práci ráda. Na co nejvíce v životě vzpomíná? „Na děti. Když jsem ze školy odešla, strašně a strašně moc mi chyběly, tak jsem některé alespoň doučovala, cítila jsem za ně velkou odpovědnost,“ říká. Mohla učít i na druhém stupni, ale vždy zůstala věrná menším dětem v Louce. Jestli toho lituje? Ale kdeže, nelituje, je šťastná, že tady prožila kus životě. „Byla to krásná práce. I když těžká,“ odpoví. Těžká? „Přijde vám dítě, a vy z něj vychováte člověka. Mnohé tyto děti dnes potkávám jako dospělé lidi a mám z nich radost. Z těch, z nichž radost nemám, je velmi málo, téměř žádná.“

Loučím se, děkuji za milé setkání, jdu se podívat do místnosti, kde má místo družina. Když chytnu za kliku, všimnu si dalšího nápisu. Tentokrát na dveřích: „Úsměv je zrcadlem duše. Úsměv je projevem přátelství a dobré vůle. Nikdo není tak chudý, aby ho nemohl dát.“

V družině není k hnutí, děti sedí za stolem, na novinách mají hlínu, kterou modelují. Poslouchají koledy, ale víc než poslouchají, tak se soustředí na svou práci, kolem jsou také dospělí. „Máme tady 36 žáků, když tady chybí pět rodičů, tak je to moc. A když nemůžou rodiče, tak přijdou babičky,“ říká jedna z učitelek.

Jdeme se podívat po třídách.

Vše je těsně na sobě, malá třída, malá šatna a hned vedle malá jídelna. Je to tak, všechno přejdete několika kroky. Pak po schodech nahoru. Vedle třídy tělocvična. Malá, útulná, ale tak po ruce, jako snad žádná tělocvična nikde jinde. Na stěnách obrazy, příroda, krajina. A výšivky, staré vzory výšivek ze třicátých let minulého století. Všechno vzácné horňácké výšivky. Poklad.

Ředitel? To musíme dole. Antoš Mička – na Horňácku ho zná každý. Začal učit v Nové Lhotě, po osmi letech šel na dva roky do školy v Hroznové Lhotě a potom už sem do Louky. Ředitelem je třicet tři let. Na stole má pouzdro a v něm housle – hrává s nimi dětem. A hrával s nimi také dvěma svým synům, dnes výborným muzikantům, Petrovi a Alešovi. Tady vyrůstali. Tady, přímo ve škole, tady v ředitelně. „Tady, kde sedím, jsme měli jídelnu, vedle byla kuchyň a za ní pokoj,“ vzpomíná Antoš Mička.

Jednou se tato škola určitě změní. Dělníci ji celou opraví, nebo třeba zboří. Vznikne nová, nebo, nedej Bože, děti bude tak málo, že i děti z prvního stupně budou muset do sousedního Lipova. Louka bude bez školy. Všechno se změní – jen moje láska a láska lidí z Louky k jejich škole zůstane do smrti v našich srdcích.

Radek Bartoniček

Ps. Po této návštěvě se přichází o několik dnů později podívat na školní akademii, která je právě v tělocvičně. Jednotlivé třídy i družina vystupují před spolužáky, většinou děti zpívají, pan ředitel hraje na housle. Nakonec si všichni navzájem nadělují dárky. To vše se odehrává na několika málo metrech čtverečních. K čemu velké prostory? Hlavní je, aby učitelé a žáci měli k sobě blízko. A tady mají. Věřím, že děti to moc dobře cítí.

Děti z Velké na Mikulášské besedě

Jaké početné dětské zázemí mají folkloristé v centru Hornácka mohl vidět překvapivě zaplněný sál velického kulturního domu. Při tradiční Mikulášské besedě, pořádané souborem Velička, se ukázalo na jevišti téměř půl sta členů z dětského souboru Veličáňku! Děti přednášely verše, zpívaly a bylo na nich znát, že vystoupení prožívají, a baví je. Někteří koledníci byli tak malí,

že museli vystupovat na špičkách, aby dosáhli na mikrofon. Někteří si zase bez báze a studu postěžovali nahlas, že to nebude slyšet, a jako zkušení profesionálové si počkali do doby, až jim zvukový technik vyšel vstříc. Odrostlejší souboráci z Veličky předvedli tradiční pásmo ve scénkách. Děvčice zápasily v tanci i na zemi s alkoholem zmoženým čertem, který byl ale v zákulisí překvapivě strážlivý. Chlapci ukázali v tomto kraji nepříliš předváděný odzemek se slovenským nádechem. Líbilo se i vystoupení nedávno vzniklého dívčího sborečku Oskoruše. Vyhlášení hornáčtí pěvci Martin Hrbáč, Martin Prachař, Martin Zálešák, Josef Kútný zazpívali známé hornácké koledy. Doprovodila je cimbálková Musica Folklorica složená ze skvělých muzikantů ze širokého okolí. V pořadu nechyběla ani HCM Martina Hrbáce a talentovaná muzika mladého primáše Romana Sokola z Louky.

V závěru pořadu bylo představeno nové vánoční cédečko CM Musica Folklorica s názvem Počúvajte, čo vám povím. Organizátory z Veličky potěšil divácký zájem, který byl ve Velké nad Veličkou mimo Hornácké slavnosti v poslední době vůči snaživým folkloristům jejich podprůměrnou účastí doslova nedůstojný.

Text a foto: Tonda Vrba

Fotkami mužského sboru z Velké nad Veličkou a ženského sboru z Javorníku se vracíme k předvánočnímu koledování ve Velké nad Veličkou, které je zároveň nejpestřejší přehlídkou folkloru z různých míst Slovácka. Bylo tomu tak i letos, kdy měl velkou moderátorskou premiéru Radek Pšurný. Zajímavostí bylo také určitě vystoupení jeho otce a bratra, kteří si společně „zajemovali“ několik koled.

FOTO: Tonda Vrba

Historický cimbál, na který hrával „Majstr“ Jožena Kubík, našel místo

Dlouhá léta stál starý cimbál ve skladu mikulovských folkloristů bez povšimnutí. Členové Národopisného spolku Pálava si na něj vzpomněli a začali hledat organizaci či sdružení, které by bylo ochotné tento cimbál vzít pod svá křídla a postarat se o něj. To se jim příznacně podařilo až na Hornácku, odkud cimbál pochází. A proměnili jej v jedinečný vánoční dárek.

Cimbál koupila současná předsedkyně spolku Zlatislava Krůzová se svým manželem v roce 1977 od legendárního hornáckého primáše Jožky Kubíka. Muzikanti jej používali až do roku 1990. V dnešní době je ale cimbál ve stavu, kdy se na něj hrát nedá. Pro jeho historickou hodnotu a původ se členové Pálavy rozhodli jej věnovat občanskému

sdržení Futra z Hornácka. Na adventní koncert, který mikulovský soubor uspořádal, pozval zástupce sdružení, aby cimbál převzali. Ti na oplátku s sebou přivezli CM Petra Kubíka, která na závěr programu zahrála hoňáckou muziku jako poděkování Mikulovským za jejich velkorysý dar.

Sdržení Futra nevlastní žádné prostory, kam by mohlo tento dar

umístit, proto za aktivního přispění velického starosty Jiřího Pšurného umístilo cimbál do výstavních prostor obecního úřadu, kde bude mít své reprezentativní místo do doby, než se najde jiné vhodné umístění pro tento starý folklorní nástroj.

Martina Venclová, Futra

Fotbal: Výměna trenérů, boj Velké o záchranu

Nejmasovější a také nejvíc sledovaný je ve všech vesnicích fotbal. Jednotlivé týmy právě v těchto dnech začínají ladit přípravu na odvetné jarní boje ve svých soutěžích.

V krajském přeboru byl pohled na tabulku pro naše regionální zástupce hodně smutný. Hlučané jsou v tabulce na dvanáctém místě a mají za sebou nejhorší podzim za posledních osm let. Ostrožská Nová Ves je ve stejné soutěži před-

poslední. Oba týmy měnily po polovině soutěže trenéry. V Hluku skončil jako hrající trenér Alexandr Machala, kterého nahradil osmdvacetiletý Zdeněk Botek. V Nové Vsi se vedení klubu po třech letech rozloučilo s bývalým ligistou Liborem Soldánem a mužstvo za záchranou na jaře povede Pavel Soviš z Kunovic. „Při pohledu na tabulku po skončení podzimu jsme si s celým výborem sedli a rozhodli se, že odvoláme trenéra

Soldána,“ prozradil předseda fotbalistů Marek Tvrdoň.

Ve Velké je situace asi nejkritičtější. Mužstvo je předposlední a na jaře nečeká Horňáky nic jiného než boj o udržení v kraji. V I. B třídě jsou Blatničané na skvělém třetím místě se ztrátou dvou bodů na vedoucí Hroznovou Lhotu. Otázka je, jak si mužstvo povede na jaře? Mluví se o tom, že Blatničanům má odejít hlavní sponzor. V době uzávěrky našeho časopisu byla

situace v blatnickém fotbale ještě nejasná.

V okresním přeboru je Uherský Ostroh a Ostrožská Lhota v polovině tabulky. Boršice u Blatnice jsou poslední s jedinou výhrou za celý podzim. „Naše situace vyplývá z fotbalového umění, nebo spíše neumění našich hráčů,“ řekl k situaci v boršickém fotbale šéf klubu Milan Rejl.

Stanislav Dufka

4. ROČNÍK VÁNOČNÍHO TURNAJE VE STOLNÍM TENISE „LÚCKÚ ZABIJAČKÚ“

V čase mezi svátky 28. a 29. 12. 2010 proběhl v KZ v Louce již čtvrtý ročník turnaje ve stolním tenise. V úterý 28. 12. odpoledne proběhla soutěž mladších a starších žáků v celkovém počtu třináct.

V kategorii mladších zvítězil Bronislav Sup a ve starších žácích jeho bratr Jiří Sup. Předvedli divákům pěknou hru s překvapujícími výkony. Je vidět, že lucká mládež má ke sportu dobrý vztah a je jí v této obci věnovaná pozornost.

K občerstvení byly i zabijačkové speciality, na kterých si všichni pochutnávali. Hráči i návštěvníci mohli ochutnat jak výbornou zabijačkovou polévku, tlačenku, jitrnice, ale i podbradek nebo bůček. Ve středu od devíti hodin za velké podpory diváků, kterých se sešlo kolem 130, se začal hlavní turnaj mužů, který vyvrcholil finálem až před sedmou hodinou. Vyřazovacím bojem muselo projít všech 35 zúčastněných hráčů systémem každý s každým. V letošním ročníku se karta obrátila. Po litých bojích zvítězil Václav Kolaci, a na druhém místě stanul Emil Hlahůlek a třetí místo obsadil jeho syn Jakub Hlahůlek. Jejich finálový boj zvedal diváky ze židli, nakonec je odměnili dlouhým aplausem.

Tento vánoční turnaj ukončil bohatý kulturní a sportovní rok v Louce. Je třeba poděkovat všem dobrovolným pořadatelům, kteří se podíleli jak na zabijačce, tak na přípravě tohoto dvoudenního turnaje. Taktéž díky sponzorům za ceny pro vítěze, dresy a medaile žákům. Všem návštěvníkům dík a příští rok nashledanou.

Text a foto: František Gajovský

Hlučané v halovém turnaji na čtvrtém místě

Dvacet mančaftů od Kladna až po východoslovenské Košice. Taková byla účast na dalším ročníku mezinárodního halového turnaje v malé kopané s názvem Staves Cup 2010. Ten se uskutečnil v hlucké sportovní hala na konci listopadu. O mimořádné kvalitě turnaje svědčilo i to, že na palubovce v Hluku bylo k vidění několik druholigových fotbalistů a futsalových reprezentantů z Česka nebo Slovenska.

Obrovské lákadlo pro všechny týmy byla i desetitisícová prémie pro vítěze. Domácí Hlučané přihlásili do turnaje tři mužstva s názvy Dolní boys, Planí topiči a Borovička team. Nejlépe si vedli borci Borovička teamu, kterým vystavil stopku v semifinále až pozdější vítěz celého klání, fotbalisté z Prostějova.

Borovička team neuspěl ani v souboji o třetí místo. Hráči poskládaní z hluckého áčka prohráli až v penaltovém rozstřelu. Z pomyslné bronzové medaile se radovali mistři z Uherského Brodu. Hlavní pořadatel turnaje Aleš Zlínský byl s celým průběhem turnaje spokojený. „O turnaj byl obrovský zájem a zhruba dalších patnáct mužstev jsem musel odmítnout. Byla to také velká reklama pro naše městečko, spousta hráčů vůbec nevěděla, kde Hluk leží. Už teď připravujeme další ročník letního turnaje s názvem Teico Cup a už dnes mám zaregistrovaných osmnáct mužstev,“ říká Aleš Zlínský. Podrobnosti o červnovém turnaji najdete na www.teikocup.cz.

Stanislav Dufka

**Borovička team: Horní řada zleva: Jaroslav Klabačka, Štěpán Jurásek, Zdeněk Horák, Josef Říha, Petr Šturma
Dolní řada zleva: Tomáš Minařík, Jakub Málek, Jan Dufka, Martin Minařík, Josef Fojtík**

Ostrožská zumba

Tento prostor měla zabrat především známá cvičitelka Hana Kynychová a její dobročinný projekt pro Dětský domov v Uherském Ostrohu. Jenže cvičitelka přijela s hodinovým zpožděním, které jsem využil k povídání s jinou cvičitelkou. Lucii Krejčeříkovou, kterou znají desítky ostrožských žen, protože právě ona je jejich cvičitelka zumbby.

„Cesta do Ostrohu byla příšerná, postěžovala si známá cvičitelka Hana Kynychová, která přijela z Prahy s hodinovým zpožděním

vesničce, velmi přibylo také cvičitelek. Už je „přezumbováno“, konstatuje bez stop nějaké lítosti.

V současnosti se cvičením živí, hodin má mnoho všude možně, například v Moravském Písku, Bzenci, Strážnici, Veselí nad Moravou i Uherském Hradišti. S Lucií jsme si povídali také o tom, jaké jsou vlastně ženy, žijící v našem regionu a chodící cvičit, jak se ženy za poslední léta změnily, když všichni cítíme, že určitě se už dávno netočí jen kolem plotny a manželů. „Domácnost je určitě pro ženy pořád důležitá. Například před svátky jsou obrovské úbytky žen na cvičení. To jsem například při cvičení v Ostravě nebo na některých jiných místech v tak velkém počtu nezažila. Ale tady přijdou nejen Vánoce, ale třeba i hody, a ženy zůstávají doma,“ všimla si cvičitelka.

Zároveň ale také mluví o tom, jak si ženy rády chodí z domu zacvičit. A nejen zacvičit, ale také popovídat. „Ony se na cvičení těší. Najdou si čas. Přijdou a před cvičením i po něm si rády popovídají, nijak domů nespěchají. Já bych řekla, že to je pro ně takové společenské setkání.“ Nakonec jsem se Lucie zeptal ještě na muže. Co oni, proč nechodí do zumbby? „Párkrát přišli, ale vzdali to. Tam je moc ženského elementu. Mezi tolika ženami se chlapi necítí,“ odpověděla mi.

O popularitě zumbby nakonec svědčil i začátek cvičení Hany Kynychové. „Holky, já jsem se naučila zumbu,“ pochlubila se poté, co se omluvila čekajícím ženám s vysvětlením, že cesta do Uherského Ostrohu z Prahy byla příšerná. A zumbou také cvičení začala.

Text a foto: RB

Cvičitelka z Uherského Ostrohu Lucie Krejčeříková

Když jsem se dal s Lucií do řeči, brzy jsem se dozvěděl, že je jednou z vůbec prvních cvičitelek zumbby s potřebnou licencí v České republice. „Měla jsem přítele v Belgii, za kterým jsem jezdila. V tamní televizi běžela upoutávka na zumbu, nadchlo mě to, tak jsem se o to začala zajímat,“ vysvětlovala. Začínala bez licence, když se ale dozvěděla, že licence je potřebná, udělala si ji a začala zumbu cvičit. To všechno bylo ještě v době, kdy se v České republice prakticky o zumbě nevědělo. „Byla jsem původně cvičitelka aerobiku, ale bylo mně jasné, že cvičení zumbby bude masovou záležitostí. Dnes už je zumba v každé

Návštěva Hany Kynychové měla také svůj dobročinný ráz, po skončení cvičení následoval Adventní charitativní koncert, který se uskutečnil ve spolupráci s vedením města. Výtěžek z koncertu a tomboly šel na Dětský domov v Uherském Ostrohu, jehož některé obyvatele vidíte na této fotce.

Šachy vyhrál Zdeněk Potrusil

Novovešťané si uspořádali na začátku nového roku šachový turnaj. V neděli 3. ledna zvítězil v zasedací síni obecního úřadu Ing. Potrusil, druhý skončil Miroslav Pavlas, třetí byl Stanislav Botek. Celkem si přišlo zahrát devět hráčů.

FOTO: Miroslav Pavlas

Házenkářky Velké nad Veličkou:

Nejmladší a nejmenší klub v házené na okrese Hodonín má za sebou čtyři roky své existence

Zhruba deset mladých házenkářek jsme zastihli na jednom z posledních tréninků v uplynulém roce ve velické sportovní hale. I přes solidní počet pocitujících trenéři v poslední době na Horňácku mírný pokles zájmu o tento sport. „Je tady takový menší útlum, ale my momentálně pracujeme s tím, co máme. Teďka chodí jenom holky z Velké, to bližší okolí úplně odpadlo, a z těch okolních dědin nechodí vůbec nikdo,“ postěžoval si trenér Stanislav Dufek.

I tak ale prožily mladé házenkářky Velké nad Veličkou úspěšný rok. Mladší žákyně se umístily na třetím místě ve Středomoravské soutěži. Minižačky, které hrají v nejmladší kategorii, podávají parádní výkony na turnajích, ze kterých se nevrací domů nikdy s prázdnou. Naposled vyhrály turnaj O pohár města Hodonína, když za sebou nechaly takové bašty házené, jako třeba Kunovice nebo Otrokovice.

Vedení minižaček se na nás obrátilo s prosbou a prostřednictvím našeho časopisu hledají ve Velké nad Veličkou a v okolí nové hráčky. Pokud tedy máte doma neposednou holku, která se narodila v roce 1999, a nebo je mladší, tak ji přihlaste do házené. Trenér minižaček Pavel Trýska s vámi na telefonu 608 740 632 velmi rád doladí podrobnosti.

Text a foto: Stanislav Dufka

„Uvítáme další hráčky“

Minižačky Velké nad Veličkou. Vlevo dole: Adriana Matovičová, Marie Hess, Veronika Štipčáková, Natálie Štefánková, Nikola Machálková. Vlevo nahoře: Adriana Grombířová, Barbora Pekníková, Aneta Pavlačková, Linda Trachtulová, Hana Lapšanská, Katarína Trýsková, Pavlína Zimčíková.

Minižačky házené Velké nad Veličkou pohledem trenéra Pavla Trýsky

Adriana Grombířová - ročník 2000. Brankářka, která umí načasovat formu a proti nejsilnějším soupeřkám vždy skvěle zachytá. Házenou hraje čtyři roky.

Hana Borosová - ročník 2000. Střední spojka, rychlá a agresivní v obraně i v útoku. Střílí spoustu gólů, v současnosti nejlepší hráčka našeho celku. U házené je třetím rokem.

Katarína Trýsková - ročník 2000. Levá spojka, brankové konto soupeřů zatěžuje hlavně tvrdou a přesnou střelbou z dálky. Katarína hraje čtvrtou sezonu.

Hana Lapšanská - ročník 2000. Pivot, tvrdost v její hře a dokonalá otočka na obě strany znamená většinou gól. Hraje tři roky.

Adriana Matovičová - ročník 2000. Pravá spojka, neprostupná obrana a velké zapálení pro hru zdobí tuto dívku, která hraje házenou jeden rok.

Natálie Štefánková - ročník 2001. Pravé křídlo, rychlost a technika zdobí jedinou levačku v týmu. Hraje tři roky.

Veronika Štipčáková - ročník 2002. Levé křídlo, zarputilá a bojovná hráčka. Nejmenší házenkářka týmu. Její odvaha proti daleko větším protihráčkám je obdivuhodná. Házenou hraje rok a půl.

Tereza Trachtulová - ročník 2003. Nejmladší hráčka, kterou zdobí velký důraz a obětavost až na hranici jejich možností. U házené je dva a půl roku.

Veronika Mišková - ročník 2002. Zdobí ji velmi tvrdá střela a nekompromisní hra v obraně. Brzy bude postrachem všech soupeřek. Hraje rok a půl.

Nikola Machálková - ročník 2002. Má velké zaujetí pro hru a je nesmírně houževnatá. Má vždycky skvělou náladu. Taková hráčka je potřeba v každém dobrém družstvu. Házenou hraje rok a půl.

Marie Hess - ročník 2002. Druhá brankářka mužstva. Její přednosti jsou obratnost a postřeh ve hře. Smíšek kolektivu, který má spoustu humoru a baví nás na každé sportovní akci. Házenou hraje jeden a půl roku.

Marcela Omastková - ročník 2003. Služebně nejmladší hráčka, která začala s házenou před půl rokem. Je pohybově velmi nadaná a rychle se začlenila do kolektivu.

Ostrožský hokej má juniory

POPRVÉ V HISTORII KLUBU

Byl to zvláštní a v historii hokeje Uherského Ostrohu vůbec premiérový zápas. Na první svátek vánoční vyjela na led dvě mládežnická mužstva jednoho klubu. Ostrožský dorost hrál proti juniorce, která poprvé v historii reprezentuje místní hokej v soutěžních zápasech.

Roli rozhodčího vzal na sebe manažer klubu a současně trenér dorostu Bronislav Zápařka. Ten věří, že se obě mužstva budou střetávat v tento sváteční den pravidelně. „Chtěli bychom z tohoto zápasu udělat každoroční tradici a snad

nám to vydrží. Juniorka nám hraje v letošní sezoně vůbec poprvé v historii klubu. Dorost jsme měli, ten svou soutěž hrával a hraje, ale juniory ne,“ říká první muž ostrožského hokeje.

Za dorost hrají mladí hokejisté od čtrnácti do sedmnácti let a juniorka je vlastně už taková příprava pro velký mužský hokej. Jsou tam hráči od osmnácti do dvaceti let. Juniorku v Ostrohu se podařilo dát dohromady i díky spolupráci s hokejovým klubem v Uherském Hradišti. „Našich ostrožských hráčů je

tady řádově dvanáct kmenových a dalších deset hokejistů je z Hradiště. Jejich juniorka hraje ligu a ti, kteří se nedostanou do kádru, jsou u nás na hostování. My jsme vytvořili úplně nové mužstvo a hrajeme pod hlavičkou Uherského Ostrohu,“ vysvětluje Bronislav Zápařka a upřesňuje situaci u dorostu.

„V této kategorii máme možná patnáct šestnáct našich hráčů. Jsou tam špičkoví hokejisté, kteří nám hrají ligu v Hodoníně. My jsme se s Hodonínem domluvili tak, že jsme u nás vytvořili jejich béčko.

Naši nejlepší hokejisté hrají u nich a kluci z Hodonína, kteří na ligu zatím nemají, nastupují za nás.“

Dorostence Uherského Ostrohu tedy najdete v tabulce pod označením Hodonín „B“, ale všechny svoje zápasy hrají na ostrožském zimním stadionu. Do budoucna by si Bronislav Zápařka přál udržet obě kategorie. Spolupráce s hodonínským hokejem se bude podle jeho slov vyhodnocovat až po skončení sezony.

Text a foto: Stanislav Dufka

Nahoře zleva: trenér Vladimír Stiblík, Michal Vodný, Tomáš Beneš, Martin Vlk, Patrik Nikl, Kryštof Malušek, Jakub Močička, Radek Varmuža, Čeněk Lano, Robert Hanáček, trenér Ivan Klauďa.

Dole zleva: Jan Dula, Robin Býček, Marek Kučera, Adam Brim, Přemysl Křeháček, Jiří Rozhon, Jiří Šlapák a brankář Michal Šlapák.

Nahoře zleva: trenér Radomil Kučera, vedoucí Květoslav Močička, Lukáš Botek, David Bachan, Dominik Fojtík, Vít Mika, Marián Nikl, Vilém Galuška, Wayne Zápařka, Pavel Flora, Štěpán Machala, trenér Bronislav Zápařka.

Dole zleva: Dalimil Vyskočil, brankář Petr Nedoma, Matěj Maršálek, David Rauš, Lumír Galuška.

ŠÉF FOTBALOVÉ AKADEMIE SLOVÁCKA JE Z HLUKU

Ve svých osmadvaceti letech má za sebou boj o místo v prvoligovém Slovácku, angažmá v Belgii, krátkou trenérskou stáž v Německu a tři roky trénování v olomoucké Sigmě.

Jmenuje se Zdeněk Botek a má za sebou půl roku ve své nové funkci. Pracuje jako šéftrenér fotbalové akademie prvoligového Slovácka.

S fotbalem začínal v Hluku, prošel téměř všemi mládežnickými výběry Slovácka a v devatenácti zkoušel štěstí jako hráč v belgickém Lommel. Tři roky dělal asistenta u dorostu v Sigmě Olomouc, kde pracoval se současným koučem prvoligových fotbalistů Zdeňkem Psoťkou. V létě přijal nabídku od fotbalového Slovácka. „Mám za úkol, aby přestupy z jednotlivých kategorií byly plynulé a aby všechno prostě fungovalo. Dohlížím na to, aby týmy pracovaly a hrály tak, jak mají hrát. Jsem taková prodloužená ruka trenéra Soukupa. Máme jednotnou vizi, kterou chceme praktikovat už od zimy. Chceme, aby akademie produkovala co nejvíc hráčů, kteří by obstáli v lize,“ říká o své práci šéftrenér Zdeněk Botek.

Std

VEDLE JAVORNÍKA MÁ LYŽAŘSKOU SJEZDOVKU I NOVÁ LHOTA

Po Skiareálu Filipov v Javorníku se dočkali milovníci zimních sportů na Horňácku i druhého podobného zařízení.

To se nachází nad obcí Nová Lhota v půvabném přírodním prostředí na Šibenickém vrchu. Dolní stanice je ve výšce 600 m, horní stanice 700 m, převýšení činí 100 metrů. Spadá do kategorie sjezdovek „modrých“ a je dlouhá 550 metrů s mírným rozjezdem, prudším svahem a zase mírným dojezdem. „K dispozici zde máme moderní technické zázemí, toalety, občerstvení. Pro úpravu svahu bude používána rolba, pro odbavování lyžařů poslouží moderní turniketový systém. Připravuje se také noční lyžování s osvětlením sjezdovky,“ informoval starosta Nové Lhoty Antonín Okénka. Provozovatelem zařízení bude Ski-Moravia s. r. o.

av

Draní peří? Tady je jedno z posledních

Najít dnes někoho, kdo ještě doma dere peří, není vůbec jednoduché. Nám se takové místo s trochou štěstí podařilo najít – v rodině Dominiků v Ostrožské Lhotě. Než u nich zaklepeme na kus řeči, podívejte se na tyto dvě vrchní fotografie. Na levé fotce vidíte možná poslední skupinku žen, které ještě v Ostrožské Lhotě draly peří. Pravá fotka ukazuje, jak zajímavé a překvapující můžou být cesty lidí. Ale podrobněji.

Takto to vypadalo v Ostrožské Lhotě při draní. Peří z deseti husí zabere hodně času.

Na začátku jedno doporučení. Podívejte se nejdříve na fotografii vpravo, od ní povede příběh k celému tomuto článku. Vpravo je totiž rodina Valová, rodiče a jejich dvě dcery. Narodily se na Znojemsku, paní Valová má ale kořeny v našem regionu, její matka se narodila na Suchově, otec v Ostrožské Lhotě. Valovi žijí na Znojemsku nadále, ovšem jejich dcery navrátily rodinné kořeny opět do Ostrožské Lhoty. Obě se sem vdaly!

„Šli jsme na jednu svatbu k příbuzným do Lhoty, a první dcera si na ní našla svého budoucího ženicha. A časem jsme přišli na druhou svatbu, a druhá dcera si našla ženicha,“ povídala s úsměvem paní Valová.

Dcera, sedící úplně vpravo, se dnes jmenuje Dominiková, sestra vedle ní Pavlasová. Tady ale podobnost končí, když jsem se jich zeptal, jak se jim ve Lhotě líbí, byly jejich odpovědi zcela rozdílné. „Já jsem tady velice spokojená!“ odpověděla mladá paní Dominiková. „Tak to já jsem si ve Lhotě nikdy nezvykla,“ doplnila ji mladá paní Pavlasová.

Tak, a nyní můžeme jít k draní. Za toto draní totiž nemůže nikdo z Ostrožské Lhoty, kde jsme byli na návštěvě, ale právě manželé Valovi. Jak k tomu došlo?

„Dva důchodci ve Znojmě neměli co dělat, tak si pořídili husy. A protože mají chalupu v nedalekých Diakovičkách, tak tam husy měli,“ komentovala vše s mírnou ironií v hlase jedna z dcer. Nebyla přítom daleko od pravdy. „Děda skutečně nastoupil do důchodu, a aby se nenudil, tak si

Manželé Valovi ze Znojemska se svými dcerami, které se obě vdaly do Ostrožské Lhoty

řekl, že si vezmeme pět husí. To se mně zdálo málo, tak jsme si jich vzali deset,“ upřesnila paní Valová. Její muž vše poslouchal a hned vysvětloval, jak taková péče o deset hus vypadá. „Ráno o pěti hodinách jsem je vyhnal ven, mezitím jsem vše, co bylo třeba vyměnil a doplnil, a zase je dal dovnitř. Bylo s nimi hodně starostí, ale když je člověk doma, tak se to dá zvládat.“

Naše povídání se pochopitelně týkalo hodně samotného draní, které definitivně mizí už i ze života na vesnici. Pro nás, na Ostrožsku a Hornáčku, je prostě jednodušší zajet například do Lipova, kde se vyrábějí vlněné příkrývky, tam si je za dobrou cenu koupit a neotravovat se s husami ani s peřím. „Radši bych odhrňovala sníž,“ povzdechla si například „dračka“, paní Pavelková, kterou vidíte zcela napravo. Naopak, nejstarší ženě u stolu, devětasedmdesátileté paní Dominikové, nečinilo draní žádné potíže, na draní byla zvyklá, naposledy se u nich dralo někdy na začátku devadesátých let minulého století.

Nakonec bych rád dodal informaci, která podle mě má také svou důležitost. Při povídání nad dráním peří jsem měl příjemný pocit, za který mohlo jak teplo z klasických starých kamen, tak především samotná atmosféra povídání, během kterého čas i slova pomalu plynuly. Když není kam spěchat, člověk je určitě klidnější a vyrovnanější. Toho si určitě byli vědomi i naši předci, a to nejen při péči o zvířata a při draní peří.

Text a foto: Radek Bartoniček

Velký znalec historie

Pokud byste chtěli najít historii Ostrožské Lhoty pěkně „poskládanou“ na archívních fotkách, tady na snímku vidíte muže, díky kterému taková možnost podívat se existuje. Pan Páč totiž v minulosti nafoťal a také od Lhoťanů shromáždil velké množství fotek, které perfektním způsobem seskládal do několika alb. Kromě nedávné historie se ale zajímá také o historii mnohem dávnější, patří ke skupince Lhoťanů, kteří se můžou pochlubit řadou zajímavých archeologických nálezů. Pan Páč má navíc ještě s panem Šálkem a Pavlasem velkou zásluhu na tom, že Lhoťané se letos dočkají první velké knihy o své obci.

RB

Před několika málo dní jsem zažil příjemné setkání s vyhlášeným koňákem z Ostrožské Lhoty, Jarinem Šuránkem. Jak jsme už v minulosti v našem časopise psali, v jednu dobu tento muž uvažoval nad tím, že po smrti několika svých koní zcela zanechá jejich chovu. Nakonec v sobě našel sílu, v chovu pokračuje a věnuje mu velké množství času. „Byl jsem rozhodnutý s koňama skončit. Můj kamarád Josef a několik dalších příznivců mě postavili na nohy. Znovu pokračuju v uznaném chovu českomoravský belgický kůň. Chtěl bych poděkovat všem lidem za podporu a pochopení. Zatím mě práce kolem koní stále baví,“ řekl Jarin Šuránek, který se v současnosti věnuje čtyřem koňům, z nichž dvě jsou hříbata, která se mu narodila.

RB

Pokud bude chtít někdo obohatit kroniku Ostrožské Lhoty o tyto fotky, jsou mu k dispozici. A až se podívají do kroniky lidé třeba za padesát let, dozví se, že na těchto fotkách jsou zachyceny úplně poslední hodiny z několikaměsíční práce dělníků, kteří z hlavní obecní silnice „sesbírali“ původní kostky a místo nich „prostřeli“ zcela nový a hladký asfaltový koberec. Dělo se tak v ne zrovna nejkřídlejší atmosféře, protože lidé si v té době začali pořizovat stále více aut, s kterými chtěli parkovat co nejlíže ke svým domům. Když se k tomu přidaly stížnosti některých lidí, že vjezdy do jejich domů jsou proti silnici „utopeny“, nebylo divu, že starosta měl s touto akcí, v řádu desítek milionů korun, starostí až nad hlavu. A kdyby náhodou potomky dnešních Lhoňanů zajímalo, cože se stalo s původními kostkami, bohužel to nevíme. Kostky sice v minulosti patřily obci, ale po roce 1990 se jich smlouvou zbavila a zisk z jejich prodeje tak šel Správě a údržbě silnic Uherské Hradiště.

RB

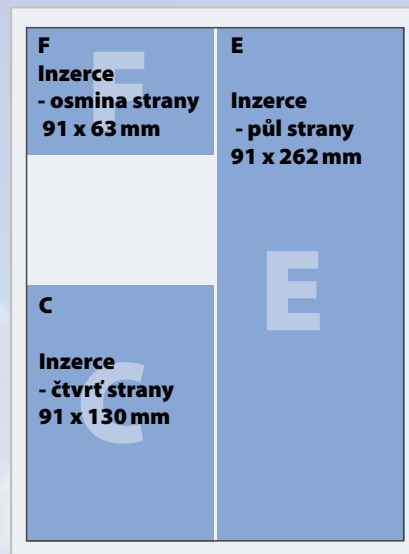
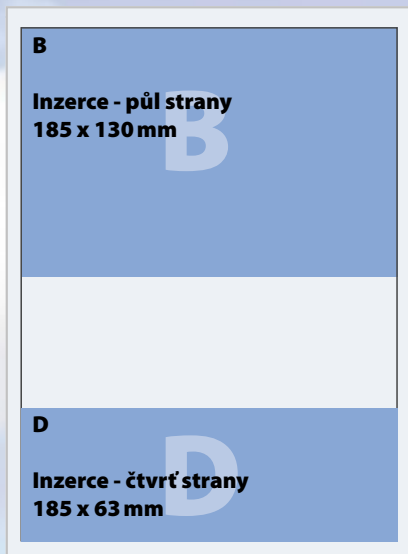
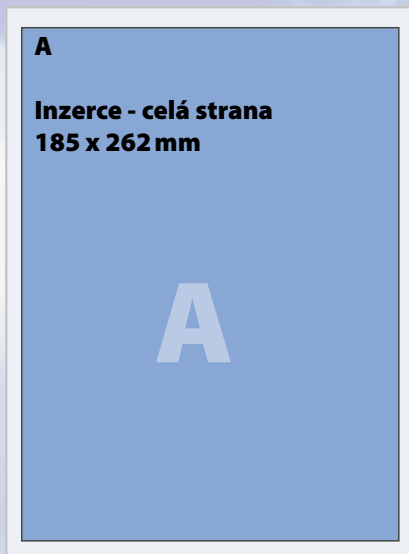
Obrovský zájem o holuby

Těsně před tiskem našeho časopisu se v Hluku uskutečnila akce, která svým zájmem předčila jakékoliv jiné akce v našem regionu. Na celostátní výstavu poštovních holubů přijelo obrovské množství lidí, kteří zaplnili sportovní halu i celé její okolí. Přál bych vám takový národ lidí vidět! Mezi nimi se téměř ztráceli tito dva domácí holubáři - bratři Vojtěškovi. Ten vlevo se jmenuje František, ten vpravo Ladislav. Prvně jmenovanému je 82 let, druhému o čtyři roky méně - uhádli byste jejich věk? Jestliže jsem ale napsal, že se v davu lidí ztráceli, rozhodně na sebe dokázali upozornit svými holubářskými úspěchy. Oba patřili v minulosti k těm nejlepším v České republice, a my se k nim v našem časopisu brzy a podrobně vrátíme. RB

Inzerujte v časopise KRAJEM SVATÉHO ANTONÍKA

Časopis vychází v roce 2010 v těchto měsících: leden, březen, květen, červenec, září, listopad
Uzávěrka inzerce je 14 dní před termínem vydání.

Cena za inzerci včetně DPH

Formát inzerátu	podnikatelé	občané
A	5 000 Kč	2 500 Kč
B	2 500 Kč	1 250 Kč
C	1 250 Kč	625 Kč
D	1 250 Kč	625 Kč
E	2 500 Kč	1 250 Kč
F	625 Kč	313 Kč
Jiný rozměr za 1 cm ²	10,50 Kč	5 Kč
Rádková inzerce	120 Kč	60 Kč

Slevy za opakování inzerce

Počet opakování	sleva
2 x	5 %
3 x	10 %
4 x a více	15 %

Cena za grafické zpracování inzerátu

Formát A 640,- Kč Formát B 510,- Kč Formát C 360,- Kč
Formát D 360,- Kč Formát E 310,- Kč Formát F 290,- Kč

Ceny jsou uvedeny bez DPH. V základní ceně je zahrnuta úprava textu a (vlození) jedné fotografie (BMP prvku). Náročnější úprava dle hodinové sazby.

Cena může být upravována dle náročnosti na zpracování.

Podklady k zpracování inzerce zasílejte ve formátu PDF, TIFF, JPG (barevnost CMYK, 300 DPI), Texty ve formátu .doc, .txt, (WORD)

lvprint@lvprint.cz • 777 750 159

Inzeráty v tiskové kvalitě zasílejte ve formátu PDF, TIFF, JPG

(barevnost CMYK, 300 DPI) na mailovou adresu

mikroregion@ostrozsko.cz

MIKROREGION OSTROŽSKO

UBYTOVÁNÍ A INFORMAČNÍ CENTRUM
POD JEDNOU STŘECHOU

Pokoje si můžete prohlédnout
díky 3D prezentaci na

www.ostrozsko.cz

Informační centrum Přízámčí
Zámecká 24
687 24
Uherský Ostroh

tel.: +420 572 503 960
mob.: +420 724 159 213
email: tic@ostrozsko.cz
www.ostrozsko.cz

Už tradičním, a velmi příjemným, bývá prosincové setkání na zámku v Uherském Ostrohu, které má trefný název: Předvánoční těšení. Fotka je už ze závěrečného zpívání v koncertním sále, ve kterém mohli lidé sednout na židli a poslouchat zajímavý program – CM Lintava, mateřskou školu Sídliště, křesťanskou mateřskou školu, základní školu, sbor Tetky, základní uměleckou školu i folklorní soubor Ostrožan II. Živo a plno ale nebylo jen v tomto sále. Stačilo vyjít zámecké schody do druhého poschodí a člověk v jednotlivých sálech nacházel další důvody k těšení. Pánové Jiří Jilík a František Pavlica podepisovali svou knihu, dvojice dam Marie Škrabalová a Milada Tabáková paličkovali, Magdalena Štachová ukazovala dětem zdobení perníčků, Jana Bartysová kouzčila s korálky a Sylvie Frolková ukazovala, co dokáže vyšít na stroji.

Pozoroval jsem to dění, a jako mnohokrát dříve jsem si povzdechl, jaká to obrovská škoda, že zámek je po většinu roku především místem „soustředění“ stavu úřednického. Co tak v něm vybudovat například muzeum slavného spisovatele Zdeňka Galušky? To není vůbec špatný námet. Ovšem, pozor - autorem námětu nejsem já, ale spisovatel Jiří Jilík, jemuž jsem slíbil, že tento jeho nápad budu šířit dál. Co tomu říkáte? RB

„Jsem moc šťastná, že vám dnes můžu psát, protože pro mě děláte spoustu věcí. Ve škole bychom se učili dál, ale přišel nový problém – zemětřesení, a tak se přestalo vyučovat. Velké díky za vaši pomoc. Modlím se k Bohu. Posílám vám mnoho pozdravů. Děkuju. Jen Bůh se vám může odvděčit za to, co pro mě děláte. Vaše Widjina Benoit.“ Předcházející slova patřila malé šolačce z Haiti, žákyni třetí třídy, Widjin Bendit, a její slova zazněla na třech vánočních koncertech, uspořádaných pro tuto dívku. Organizátorem koncertů, stejně jako adresátem dopisu z Haiti, byl folklorní soubor Nivnička, který v rámci projektu Adoptce na dálku Arcidiecézní charity Olomouc tuto desetiletou dívku od roku 2006 podporuje.

Koncerty proběhly v kostelech v Nivnici, Bystřici pod Lopeníkem a Boršicích u Blatnice a kromě dětí a dospělých ze souborů Nivničky a dětské muziky Muzikaša na nich vystoupil také mužský sbor Boršičané. Náš snímek je právě z kostela v Boršicích u Blatnice.

Koncerty to byly krásné, na webu www.nivnicka.cz si je můžete poslechnout, určitě zahřály nejedno srdce. A pokud i přesto byla někomu zima, mohl využít nabídky vedoucího boršického sboru Víti Hrabala, který po skončení třetího koncertu všem s úsměvem oznámil: „Dojděte na faru, sehnali sme tam trochu svařáku. Ať to vypijem.“ RB

Ve sportovní hale ve Velké nad Veličkou se 27. prosince konal pouliční turnaj v kopané. Turnaje se zúčastnilo šest mužstev, která se střetla o slivovici a buček. Hráči využili příležitost, aby se zbavili přebytečných kil po vánočních svátcích. Na své si však přišli i diváci, kteří přišli v hojném počtu. Vítězem turnaje se nakonec stalo družstvo Dynamitu Svárov. AV

Těsně před Vánoce zavítal do Louky dvojnásobný mistr České republiky ve floristice Jaromír Kokeš, o jehož práci byl velký zájem. „Čtyřicítka zúčastněných zájemkyň nás mile potěšila. Přijeli k nám i ženy z okolí. Na jaro podobnou akci opět uspořádáme. Bude však nasměrovaná k velikonočním svátkům,“ dodala k úspěšné akci jedna z pořadatelek, starostka Louky Anna Vašicová. AV

Zpravodaj Místní akční skupiny

Hornácko a Ostrožsko

Představujeme další podpořené projekty

Připravujeme vyhlášení další výzvy

Propagujeme naše regiony

Členové Místní akční skupiny Hornácko a Ostrožsko

PŘEDSTAVENÍ NOVÝCH PODPOŘENÝCH PROJEKTŮ V RÁMCI 5. VÝZVY MAS HORŇÁCKO A OSTROŽSKO

Vážení čtenáři,

rádi bychom vás informovali o konečném rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu, který rozhodoval o konečném pořadí 5 zaregistrovaných projektů, které byly doporučeny VH MAS Hornácko a Ostrožsko k registraci na RO SZIF v Olomouci. V srpnovém čísle jsme vám představili tři projekty, které získaly při hodnocení nejvíce bodů. Na základě chybného provedení administrativní kontroly nám byl třetí projekt Římskokatolické farnosti v Boršicích u Blatnice řídicím orgánem vyřazen. Na základě této negativní zkušenosti jsme nuceni všem žadatelům zpřísnit pravidla pro dokládání všech povinných příloh projektu. Proto nastoupily k realizaci dva nové náhradní projekty, které vám nyní představujeme:

Jana Bujáková

1. Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Hrubé Vrbce a Velké nad Veličkou: Obnova fasády kostela

Toleranční kostel, základní kámen má dataci z roku 1781. V Českém evangelickém prostředí je zde poměrně vzácně uchována památka na původní luterskou tradici oltářním obrazem. Kostel a fara je svou polohou na křižovatce hlavních cest v obci vlastně nejznámější orientační bod. Často se zde zastavují cykloturisté a jiní návštěvníci. V kostele se kromě pravidelných bohoslužeb konají vánoční slavnosti dětí se scénkami, koncerty pěveckých sborů a skupin, přednášky, setkání, varhaní koncerty. Předmětem projektu je obnova fasády kostela s celkovými náklady 911. 986 Kč. Dotace je schválena ve výši 820. 787 Kč. Realizace projektu bude dokončena v prvním čtvrtletí roku 2011.

2. Občanské sdružení Spolek pro obnovu zámku v Louce: Stavebně historický průzkum

Předkladatelem projektu je Občanské sdružení Spolek pro obnovu zámku v Louce, které je dobrovolným sdružením. Je založeno za účelem opravy a údržby kulturní památky, za účelem její zpřístupňování širší veřejnosti, jakož i za účelem kulturní a osvětové činnosti ve vztahu k tomuto objektu.

Budova tvrze Louka, dnes sýpky, stojí v areálu hospodářského dvora uprostřed vsi. Vlivem dlouhodobé nedostatečné údržby lze současný stavebně-technický stav objektu označit za havarijní.

Stavebně historický průzkum je prvním krokem k záchraně této historicky cenné budovy. Na ni bude navazovat postupná oprava a zpřístupňování zámku.

Jedná se o první krok k zachování kulturní památky a zachování tradic, čímž vzroste i význam pro místní obyvatelstvo. Zabrání se dalšímu chátrání a případnému úplnému zániku památky.

Předmětem projektu je stavebně–historický průzkum, který se sestává ze dvou částí. První část je historická, která vyčerpávajícím způsobem shromažďuje a zpracovává všechny dostupné písemné a obrazové historické prameny a literaturu a ústí v kapitulu „dějiny objektu“. Přílohou této kapitoly jsou kopie nejdůležitějších historických plánů a fotografií.

Celkové náklady na stavebně historický průzkum jsou plánované ve výši 150. 000 Kč. Dotace je schválena ve výši 132. 000 Kč. Realizace projektu bude dokončena v pololetí roku 2012.

V BŘEZNU PŘIPRAVUJEME 6. VÝZVU NA DALŠÍ INVESTIČNÍ PROJEKTY!

Vážení žadatelé,

seznamte se blíže s předběžnými podmínkami základních dotačních opatření, která budou pro vás vyhlášena v březnu 2011. V současné chvíli čekáme na zveřejnění nových změn a pravidel osy IV. Leader v rámci PRV ČR 2007-2013, která budou platná od 1. 1. 2011. Dotační opatření jsou určena pro podnikatele, neziskové organizace a obce. Více informací o nových příležitostech a změnách pravidel získáte na našich webových stránkách www.leader.ostrozscko.cz. K přípravě projektů poskytujeme bezplatné poradenství a konzultaci. Můžete nás kontaktovat na telefonním čísle 572 501 425 nebo 572 503 961 na e-mailové adrese: mas@ostrozscko.cz, mikroregion@ostrozscko.cz. Těšíme se na vaše projektové záměry.

FICHE 1 – UBYTOVÁNÍ A SPORT (PRO PODNIKATELE)

Podporované aktivity

Přestavba budovy, či její části na malokapacitní ubytovací a stravovací zařízení, včetně souvisejících aktivit (nákup vybavení, výstavba příjezdové cesty, výsadba doprovodné zeleně).

Nová výstavba malokapacitního ubytovacího a stravovacího zařízení, včetně souvisejících aktivit (nákup vybavení, výstavba příjezdové cesty, výsadba doprovodné zeleně).

Rekonstrukce a modernizace objektů pro zřízení půjčoven sportovních potřeb a ploch a pro sportovní využití.

Přestavba nevyužitých objektů pro zřízení půjčoven sportovních potřeb a ploch pro sportovní využití.

Nová výstavba objektů pro zřízení půjčoven sportovních potřeb a ploch pro sportovní využití.

FICHE 3 – OBČANSKÉ VYBAVENÍ PRO DĚTI A MLÁDEŽ (PRO NEZISKOVÉ ORGANIZACE A OBCE)

Podporované aktivity

Obnova budov a ploch v oblasti kulturní infrastruktury (centra společenského života, kulturní a spolkové domy, víceúčelové objekty apod.)

Obnova budov a ploch v oblasti péče o děti, včetně dětských hřišť.

Nová výstavba budov a ploch v oblasti péče o děti včetně dětských hřišť.

Obnova budov a ploch v oblasti vzdělání - venkovské školy.

Obnova budov a ploch v oblasti zdraví, sportu, volnočasových aktivit, základní obchodní infrastruktury (hřiště, tělocvičny, víceúčelová sportovní-společenská centra).

Obnova budov a ploch občanské vybavenosti pro veřejnou správu a budov hasičských zbrojnic.

FICHE 4 – OCHRANA A ROZVOJ KULTURNÍHO DĚDICTVÍ (PRO NEZISKOVÉ ORGANIZACE A OBCE)

Podporované aktivity

Zpracování studií a programů obnovy, regenerace a využití kulturního dědictví venkova.

Zpracování programů regenerace památkově chráněných území a plánů péče o krajinné památkové zóny.

Zmapování kulturního dědictví venkova a s tím související publikační činnost.

Stavební obnova a zhodnocení kulturního dědictví venkova.

Stavebně historické průzkumy.

Výstavba výstavních expozic a muzeí s nabídkou místních kulturních a historických zajímavostí, včetně potřebného zařízení a vybavení.

FICHE 5 – PODPORA DROBNÝCH VÝROBCŮ MÍSTNÍCH PRODUKTŮ

Podporované aktivity

Technologické investice vedoucí ke zlepšení zpracování zemědělských a potravinářských produktů, především v oblasti vinařské.

Nákup zařízení přímo související s finální úpravou, balením a značením výrobků (vín) ve vztahu ke zvyšování kvality, včetně technologií souvisejících s dohledaností výrobků a včasného upozornění na nebezpečné potraviny.

Výstavba, rekonstrukce a stavební investice do zpracovatelského provozu.

Bilance naplňování Strategického plánu Leader MAS Hornácko a Ostrožsko v období roku 2008–2010

Fiche – Dotáčnické opatření	1 - Ubytování a sport	2 - Dopravní infrastruktura a veřejná prostranství	3 - Občanské vybavení a mládež	4 - Ochrana a rozvoj kulturního dědictví	5 - Podpora drobných výrobců	Celkem
Výše rozdělené dotace	3. 512. 688 Kč	9. 478. 897 Kč	6. 379. 439 Kč	1. 718. 237 Kč	0 Kč	21. 089. 261 Kč
Počet podp. projektů	4	15	9	3	0	31

PROJEKTY SPOLUPRÁCE

V časopisu Krajem sv. Antonínka, v čísle 16, jste se mohli blíže seznámit s projekty Spolupráce, které jsme v červnu podávali s našimi partnerskými MAS v rámci 10. kola příjmu Žádostí o dotaci, opatření IV.2.1. Realizace projektů Spolupráce. Jednalo se o projekty: **Oživujeme venkovská stavení na Moravě a Myjavě“ a Moravské a slezské ovocné stezky.**

Ke konci loňského roku jsme dostali vyrozumění z Centrálního pracoviště Státního zemědělského intervenčního fondu v Praze, že oba naše projekty budou podpořeny k realizaci. Radost z úspěchu byla o to větší, jelikož bylo zaregistrováno celkem 71 projektů, z toho podpořeno pouhých 14 projektů!

A protože dobrých zpráv, stejně jako dobrých lidí, není nikdy dost, přikládáme ještě jeden úspěšný projekt spolupráce **„Načo chodit' pešky, keď môžu byť bežky...“**

Tentokrát se jedná o projekt podávaný přes Operační program přeshraniční spolupráce ČR – SR 2007–2013, realizovaný se slovenským partnerem Kopaničarským regionem MAS.

Hlavním výstupem projektu bude vytipování ideálních tras na hranicích Horňácka a Kopaničarského regionu, vyznačení běžeckých tras v terénu a samozřejmě i úžasné mapky, podle kterých určitě nezabloudíte, ale doběžkujete šťastně do cíle.

Pro oživení krátká rekapitulace všech projektů:

1. OŽIVUJEME VENKOVSKÁ STAVENÍ NA MORAVĚ A MYJAVĚ

Název dotačního programu: Program rozvoje venkova ČR 2007 - 2013

Hlavní podopatření: III.2.1.2 Občanské vybavení a služby

Vedlejší opatření: III.2.2 Ochrana a rozvoj kulturního dědictví venkova

Vedlejší opatření: IV.2.1 Realizace projektů spolupráce

Předpokládané datum zahájení a ukončení projektu: 06/2010 - 11/2012

Předpokládaný rozpočet projektu celkem: 5 607 905,- Kč, celkové výdaje části projektu MAS Horňácko a Ostrožsko jsou ve výši 4 887 905,- Kč. Dotace za část projektu MAS Horňácko a Ostrožsko je ve výši 3 679 999,- Kč. Vlastní zdroje spolufinancování části projektu MAS Horňácko a Ostrožsko jsou ve výši 1. 207. 906 Kč.

Projekt bude realizován na území tří místních akčních skupin: MAS Strážnicko, MAS Horňácko a Ostrožsko, Kopaničarský region - miestna akčná skupina - Slovensko

Projekt má 4 nosné pilíře:

- **Rekonstrukce tradičních lidových stavení**, které znovu ožijí a poskytnou patřičné zázemí pro spolky. Lidová stavení budou sloužit pro prezentaci tradic a venkovských hodnot. Stanou se lákadlem pro turisty a návštěvníky. Součástí projektu bude i vylepšení vybavení lidových stavení. (obnova památkového domku v Ostrožské Nové Vsi, obnova Hotařské boudy ve Strážnici)
- **Podpora tradičních místních producentů formou venkovských tržnic a propagace**
- **Podpora starokrajových odrůd ovoce formou podpory tra-**

dičních akcí zaměřených na starokrajové odrůdy ovoce a ojedinele publikací o starokrajových ovocných dřevinách

- **Realizace expozic se zaměřením na místní spolky (Gazdovský dvůr, Myjava, expozice Práce ve vinohradě, Strážnice)**

2. MORAVSKÉ A SLEZSKÉ OVOCNÉ STEZKY

Název dotačního programu: Program rozvoje venkova ČR 2007 - 2013

Hlavní opatření: IV.2.1. Realizace projektů spolupráce

Vedlejší opatření: III.3.1.Vzdělávání a informace

Předpokládané datum zahájení projektu: 06/2010 - 05/2012

Předpokládaný rozpočet projektu celkem: 4. 326. 570 Kč, celkové výdaje části projektu MAS Horňácko a Ostrožsko jsou ve výši 602. 053 Kč. Dotace za část projektu MAS Horňácko a Ostrožsko je ve výši 535. 997 Kč. Vlastní zdroje spolufinancování části projektu MAS Horňácko a Ostrožsko jsou ve výši 66. 056 Kč.

Projekt bude realizován na území sedmi místních akčních skupin: MAS Nížky Jeseník, MAS Partnerství Moštěnka, MAS Regionu Poodří, MAS Bojkovska, MAS Horňácko a Ostrožsko, MAS Rýmařovsko, MAS Rozvojové partnerství Regionu Hranicko.

Projekt je zaměřen na následující činnosti:

- Zmapování historicky, krajinářsky či jinak významných alejí, sadů a jiných prvků, v nichž jsou přítomny ovocné stromy, za účelem zachrany tradičních krajinných prvků se zastoupením ovocných stromů a zvýšení povědomí o starých a krajových odrůdách
- Propagace ovocnářství jako součást místního kulturního a přírodního dědictví
- Zmapování stávající infrastruktury - moštárny, palírny, podniky

zabývající se zpracováním ovoce atd., jejich propagace formou příručky pro spotřebitele, společné propagace na akcích v rámci projektu

- Vzdělávání v oboru pěstování a zpracování ovoce - ovocnářský kurz, exkurze do starých sadů, za zpracovateli ovoce
- Nalezení a prezentace doplňkových turistických cílů spojených s ovocnými stromy, alejemi, sady atd.

3. „NAČO CHODIŤ PEŠKY, KEĎ MOŽU BYŤ BEŽKY...“

Dotiční program: Operační program přeshraniční spolupráce ČR – SR 2007 2013

Předpokládané datum zahájení a ukončení projektu: 2/2011 – 10/2011

Celkové náklady projektu (v EUR): 22. 092,50, dotace za část projektu MAS Hornácko a Ostrožsko je ve výši 2. 830.

Místo realizace: Kopaničiarsky región - miestna akčná skupina + MAS Hornácko a Ostrožsko

Cíl projektu: cílem je vytvoření podmínek na zvýšení konkurenceschopnosti pohraničních regionů (Kopaničiarsky región - Hornácko a Ostrožsko) prostřednictvím posílení a zatraktivnění sportovně – rekreačního potenciálu pohraniční oblasti. Vytrasováním a vyznačením běžeckých tras dojde k rozšíření produktů v zimním období a tím zvýšení prezentace daného území a jeho návštěvnosti.

V rámci realizace projektu vzniknout tyto výstupy:

1. Jednodenní informační setkání (únor 2011)

- Pro zainteresované partnery, značkaře, obce a města, přes jejichž katastry povedou trasy, pro aktivní běžkaře i širokou veřejnost
- Cílem setkání bude veřejná diskuze o vhodnosti navržených tras, nastavení časového harmonogramu, popřípadě i zapojení zainteresovaných aktivistů

2. Vytipování vhodných běžeckých tras a jejich značení v terénu (květen–srpen 2011)

- Jednotné značení pro českou i slovenskou stranu
- Vytipování nevhodnějších tras
- Postupné rozmístění značek do terénu, včetně tabulek s celkovým náhledem na trasy a obce

3. Zpracování a tisk propagačních materiálů (červen – srpen 2011)

- Výběr textů, fotek, grafická úprava
- Konzultace mapových podkladů s KST Myjava a
- Tisk materiálů

4. Prezentace výstupu projektu (září 2011)

- Prezentace dvoudenní, v případě vhodného počasí

5. Propagace a koordinace výstupů projektu (únor–říjen 2011)

- Propagace na webových stránkách a v médiích
- Koordinace aktérů projektu
- Komunikace s poskytovatelem dotace, vyúčtování a monitorování projektu

PROGRAM
CEZHRANIČNEJ
SPOLUPRÁCE
SLOVENSKÁ REPUBLIKA
ČESKÁ REPUBLIKA

EURÓPSKA ÚNIA
EURÓPSKY FOND
REGIONÁLNEHO ROZVOJA
SPOLOČNE BEZ HRANÍČ

Exkurze „INSPIRACE PRO VALACHY“

Koncem měsíce října nás poctila svou návštěvou MAS Valašsko - Horní Vsacko v rámci své exkurze „INSPIRACE PRO VALACHY“. Exkurze byla v rámci realizace strategického plánu Leader zaměřena zejména na realizované projekty. Uvítání výborné party Valachů, z kterých sršela pozitivní energie, proběhlo v Ostrožské Lhotě na památkovém domku Háječku. Lhoťané v čele s panem starostou Antonínem Jelénkem se nenechali zahanbit a přátelům z Valach připravili unikátní tradiční pohoštění v podobě bálešů, škvarků, chleba s cibulí... Radost pohledět! Za toto velkorysé gesto Lhoťanům ještě jednou děkujeme. Času bylo málo, po občerstvení jsme stihli navštívit dokončené projekty v Ostrožské Lhotě a Uherském Ostrohu. V Uherském Ostrohu jsme se zastavili i v informačním centru, kanceláři MAS a síci dílně Lidových tradic a řemesel.

Celou akci jsme završili výjezdem na Svatý Antonínek. Přátelé z Valaška se shodli, že krásné podzimní počasí, dobrá společnost a jídlo vykouzlili příjemnou atmosféru, na kterou budou rádi vzpomínat. A ještě něco málo o MAS Valašsko - Horní Vsacko. Působnost MAS je vymezena obcemi Velké Karlovice, Halenkov, Huslenky, Zděchov,

Hovězí, Janová, městem Karolinka a městysem Nový Hrozenkov. V čele MAS stojí tři jak jinak než akční ženy: manažerka MAS Ing. Šárka Kamencová, projektová manažerka Mgr. Petra Zádilská a účetní Gabriela Drozdová. Nesmíme zapomenout ani na pana předsedu Bc. Tomáše Kocourka, který je zároveň i starostou obce Zděchov. Sídlo MAS se nachází v Hovězí – nad páleniců!

NÁRODNÍ KONFERENCE VENKOV 2010

Město Lázně Bělohrad se 23.–25. listopadu stalo hostujícím městem pro Národní konferenci VENKOV 2010 na téma Rozvoj venkova po roce 2013. Konference se konala pod záštitou Královéhradeckého kraje, Ministerstva zemědělství ČR v rámci Celostátní sítě pro venkov, Krajského sdružení NS MAS ČR, o. s., v Královéhradeckém kraji, Národní sítě Místních akčních skupin ČR, o.s., Spolku pro obnovu venkova ČR, Agrární komory ČR, Národního observatoře venkova a pod záštitou hejtmána a s podporou města Lázně Bělohrad.

Aktuální témata byla rozdělena do 3 hlavních workshopů:

Workshop A: Regionální produkce, regionální spotřeba a místní ekonomika - podpora regionálních produktů a producentů, rozvoj místní ekonomiky, zkušenosti a praxe, výhody a nevýhody z ekonomického pohledu

Workshop B: Život na venkově po roce 2013 – sociální aspekty života na venkově, podpora zaměstnanosti a kvalitních služeb na venkově, zamezení odlivu lidí z venkova, Program rozvoje venkova, další podpory.

Workshop C: Ochrana klimatu a zemědělská krajina střední Evropy – zemědělství v současnosti a po roce 2013, klimatické změny, nové výzvy, údržba krajiny a veřejných statků.

Celková návštěvnost byla necelých 400 účastníků. O prosperitě i problémech venkova zde jednali především zástupci obcí a měst, neziskových organizací se zaměřením na venkov – místní akční skupiny, mikroregiony a svazky. Celostátní konference se zúčastnil také náměstek ministra zemědělství Juraj Chmiel, ředitel Agrární komory České republiky Jan Veleba, či hejtmán Královéhradeckého kraje Lubomír Franc.

Hlavním cílem tažení bylo získat co nejvíce podmětů pro rozvoj venkova po roce 2013.

Součástí konference byla i putovní výstava: VENKOV - MÍSTO PRO NADĚJI A VÍRU, které se naše MAS aktivně zúčastnila propagací zrestaurované zvonice v Uherském Ostrohu.

Sboreček žen z Lipova při Štěpánské zábavě v Lipově.

FOTO: René Slezák

CM Ženičky při setkání legend moravského folklóru

Sbor dobrovolných haňů se sponzorem
„Kotovýroba Hoffmann“
a dovolují pozvat všechny Novoveštány i přespoleň na
MASIČSKÝ PLES
který se koná 18. února 2011 v 19.30 ve sportovní hale
v Ostrožské Nové Vsi. Hraje skupina Madison a
cimbálová muzika Mladí Bursáci.
Tombola a občerstvení je zajištěno. Vstupné je 100 Kč.
Přijďte se pobavit a zatancovat a.

Kluci z Ostrožské Lhoty před koledováním.

XXI. Dolňácké slavnosti písní a tanců v Hluku s tradiční Jízdou králů od 1. do 3. července

**Slavná Jízda králů pojede Hlukem
v neděli 3. července od 9.00 hodin!**

26. února Krojový ples s představením krále a jeho družiny!

Všichni jste srdečně zváni! Podrobnosti na www.mestohluk.cz

Fotomozaika z regionu

Ježíškovy dílny ve škole v Ostrožské Lhotě

Ježíškovy dílny ve škole v Ostrožské Nové Vsi

Kvintet z Blatničky při vánočním vystoupení v kostele v Boršicích u Blatnice

Novoveští koledníci, kteří procházeli obcí o druhém svátku vánočním

FOTO: Miroslav Pavlas

Předvánoční besídka ve školce v Ostrožské Lhotě

Tři králové z Blatnice pod Sv. Antonínkem Foto: Lenka Fojtíková

Schola z Boršic u Blatnice s názvem Světlušky

Novoveské děti při předvánočním nocování ve škole

Foto: RB